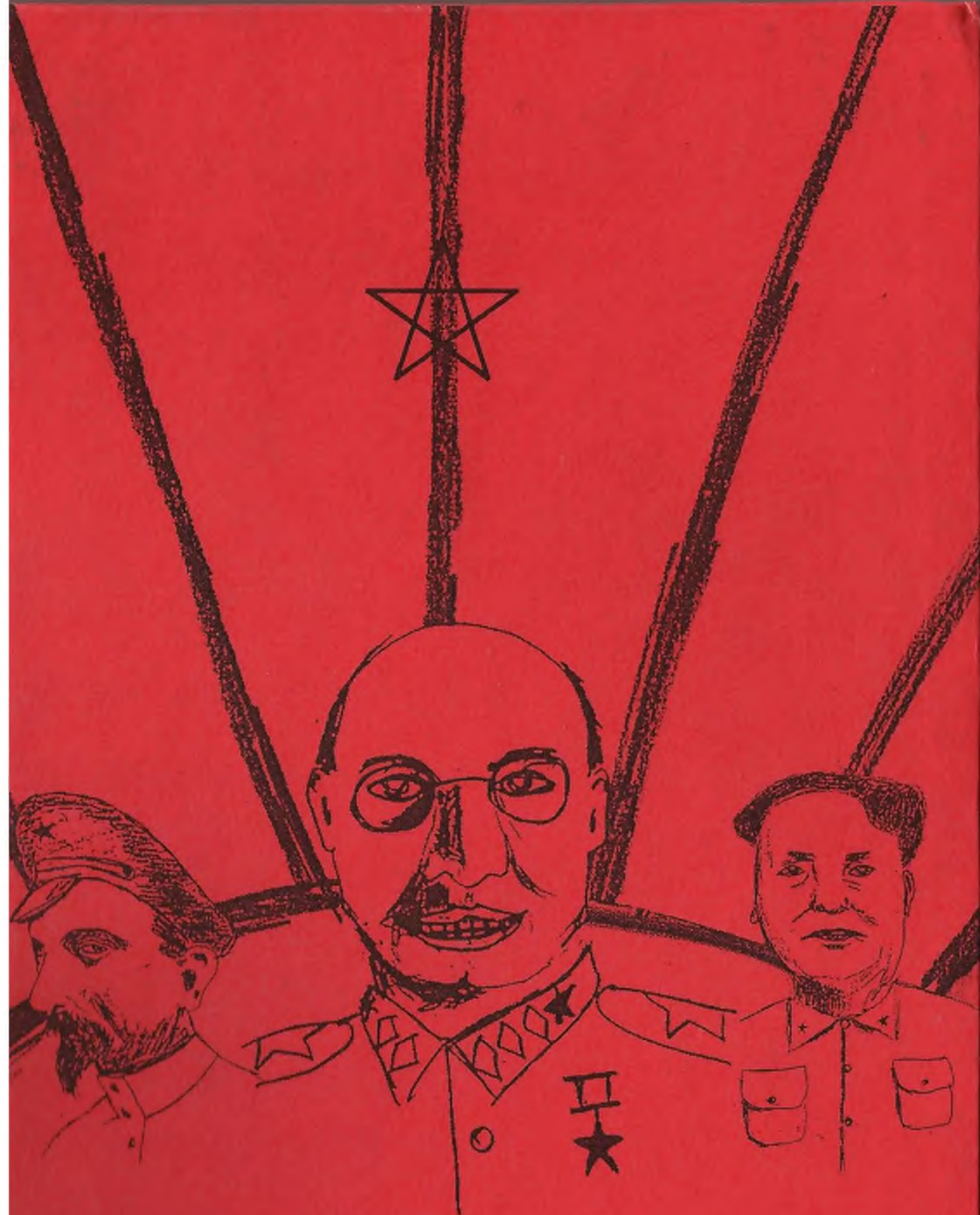

Вано Крютер

НІЖНА ПОСМІШКА БЕРІЇ

УДК 821.161.2
ББК 84.4 УКР6.5
К 85

Я не побоюся назвати тексти Крю «Роботою над помилками». Але якщо вам може здатися, що йдеться про якісь шкільні метафори, то ви сильно помиляєтеся. Поезія Крю – це робота над помилками Всевишнього, якого сам поет, до слова, називає «Б-гом», навмисне випускаючи одну літеру, ніби в лайливому слові на сторінках цнотливої книги. Самі посудіть, чим іще, як не господньою «помилкою», можна назвати персонажів його текстів: чуваків, що гвалтують маленьких дівчат, порноакторів, людей, які полюбляють содомію, шльондр, дітей-даунів, трансвеститів у червоних сукнях. Навколо них стаються ядерні вибухи, хтось виносить на Голгофу свій хрест із радіоактивного металу, хтось планує свій день народження, ніби похорон, хтось мастурбує на порно-журнали, а згори з усього цього преться Люцифер, що, на думку автора, є таким собі екстремалом, який стрибає із небес на банджі, аби знову й знову в них повертатися.

Сашко УШКАЛОВ

© Вано Крюгер, тексти, 2010
© Сергій Пантук, видавництво, друк, 2010
© Микола Леонович, дизайн, верстка, 2010
© Паша Салига, обкладинка, 2010
ISBN 978-617-564-004-3 © Рахмал Богданійко, малюнки, 2010

Вано Крюгер як дзеркало української революції

Суперечності в поетичних текстах, світогляді, настановках, у креативі Крюгера — справді кричущі. З одного боку, геніальний художник слова, який дає не тільки незрівнянні картини українського буття, а й першорядні твори сучасності, з другого — фрік, юродствующий во Христі. З одного боку, надзвичайно сильний, безпосередній і щирий протест проти брехні та фальші, з другого — «вановець», змучений алкоголем, канабісом і кохивним фестивальним життям істеричний хлюпик, що називається українським інтелегентом, який, прилюдно б'ючи себе в груди, каже: «я жахливий, я огидний, але я займаюся моральним самовдосконаленням; я не їм більше м'яса і харчуюся тепер соєвими котлетками». З одного боку, нещадна критика капіталістичної експлуатації, викриття урядових насильств, комедії суду й державного управління, розкриття всієї глибини суперечностей між зростанням багатства й завоюваннями цивілізації та зростанням злиднів, здичавіння й мук робітничих мас, з другого — проповідь непротивлення злу насильством.

Щось таке сказав би про тебе, Вано, товариш Ленін. Я в цьому більш ніж переконаний.

Перечитавши останню редакцію «Ніжної посмішки Берії» кілька разів, я зрозумів, Вано, що найкраще буде хоч якось структурувати твої поезії, бо говорити про все й одразу не видається можливим. І ось що з того вийшло: поезія автобіографічна — раз, поезія інтимна — два, поезія політична — три і поезія девіаційна — чотири. Плюс поетичний бонус — друзі про тебе, Вано Крюґере. Тепер про все по черзі.

Автобіографічних текстів можна знайти всього дрібку. У них ти маєш проблеми зі сколопендрами, виготовляєш червоні прапори в офісах медіахолдингів і тусуєшся на літературних вечірках, що переростають у ночі п'ятики. Автобіографічним можна вважати й те, що ти ототожнюєш себе з Феліксом Дзержинським (читач може легко пересвідчитися в цьому завдяки фото на звороті книжки). Складається враження, ніби ти, Крюґере, на відміну від більшості сучасних поетів, не любиш говорити про себе. Гм... Власне, так само, як і в житті, Вано, — я більше чую про твої «подвиги» від третіх осіб, а не від тебе самого. Словом, мені здається, що це твій імідж. Імідж людини, про яку всі говорять, тимчасом як сама вона про себе мовчить. Література — зайве тому підтвердження. Брак автобіографічних поезій у книзі компенсує розділ «Друзі про Вано Крюґера», де

Зоями Космодем'янськими, про повій на житомирській трасі, про сифіліси, цицьки старих жінок, суїцидальщину, мастурбації, спалені церкви, комсомолок-Мадонн, про всю твою ґотику, кров і содомію... Ти нещадний, Крюґере, ти Rammstein сучукрліту, ти безстрашний романтик, але мені навіть лячно уявляти, як тебе сприйме комісія з моралі. Щоправда, для цього їй іще треба вижити після прочитання «Ніжної посмішки Берії». Та, як би там не було, ти все одно сприймеш це з мазохістичною насолодою й незмінною посмішкою — я ж бо тебе знаю.

Що ще сказати, Вано? Я народився у 83-му і мало що знаю про Берію, не впевнений навіть, що відразу впізнаю його пику на фото — чи вже з ніжною посмішкою, чи з боксерською капою... Але одне можу сказати точно: коли мої діти раптом спитують: «Старий, а що то за один — Берія?», я не даватиму їм підручника з історії СРСР, я дам їм твою першу книгу, Крюґере! Звісна річ, якщо вони на той час уже будуть повнолітніми.

Вітання другій столиці від першої!

*Твій Сашко Ушкалов
Харків, 25 листопада, р. Б. 09.*

ЛІНЧУВАТИ АВТОРА

Повісивши того, хто говорив про речі, котрих боїмося чи з огидою оминаємо, матимемо враження, що знищили самі ті речі. Давній, доісторичний закон: мовчати про незручне і недобре — проти закономірного просвітницького жесту: розгвинтити образи, переплутати їх, прокричати на площі й викривити на письмі. Після цієї передмови починається поезія, котра не просто спонукає нас запитати себе про критерії поетичного, ми (якщо, звісно, витримаємо всю її незвичність і таки читатимемо) задумаємося про критерії значно глибші й жахітніші. Тобто, обережно: це філософська поезія.

Хто тепер сприйматиме пафос розумувань про життєве покликання чи місію поетичного генія? Зужита фразистика традиційних філософії та поезії більше не промовляє до нас. Шок від епатажних лексем, тем та позицій? Минулося, зосталися... в минулому сторіччі, напевне. Залишається, власне, одне (і в цьому головна риса Крюгерової поетики — о, так, у нього є окрема, непересічна поетика, будьте певні): зіштовхувати насмикані з різних авторів та епох образи, грати в ідеологічну мозаїку; ні, не блазнювати — адже ми звикли думати, що блазень говорить правду під личиною

Ніжна посмішка Берії

дурниць — Крюґер цього не може: він звичайний торговець поетичними образами (зайшлий циган чи то Маркеса, чи Бреґовича, чи Ґудзя), і він не приховує, що образи для нього — звичайний крам, яскравий і барвистий.

Інша справа, чим вони постануть для нас. Що ми відчуємо, гортаючи сторінки цієї зумисно розпущеної та блюзнірської книжечки? Огиду? Майже напевне: чесно закликаю читачів не заглядати в розділ «Вірші Мертвих» (там все ще гірше, ніж у переспіваного Крюґером Бодлера). Обурення? Бо нам ще болять і болітимуть травми червоного режиму? Врешті, ми кинемо цю книжку геть — і так окреслимо межі наших логіки і моралі.

Чи нам, навпаки, стане дивно і неспокійно від такого читання? Чи у нас не стане сили втриматися і ми таки поліземо читати — бодай позирнути — на його злі квіти, незважаючи на моє тут застереження, ні — навіть заборону!? Чи ми впізнаємо шматки своїх спогадів, своїх біографій, свого радянського/післярадянського дитинства у його червоних віршах? Хто ж тоді такий, цей Крюґер? Відьмак, розпусник, запізнілий співець збільшовиченої ери? Хто?

Славой Жижек у «Метастазах насолоди», пишучи про якусь-там-йому-відому словенську рок-групу,

обстоює думку, що подібна гра радше демонструє нам сутність нас самих, а не говорить про впійманого у наше поле зору автора. Хтось має виконати роль дзеркала, котре відбиватиме, екрану, крізь який транслюватимуться, найпотаємніші, найгірші людські бажання. І горе нам, якщо ми упізнаємо в них власні. Вряд-чи нам стане мужності прийняти бодай тінь правди про те, що починається поза нашою свідомістю — радше, ми розіб'ємо скло.

Описаний Жижеком непристойний, жахітливо-ґротескно-карнавальний бік морального Закону, котрий відступників засуджує на тортури, біль і смерть — словом усе те, про що краще не згадувати в культурному товаристві, діє як замовчувана змова, колективна вина, витіснена поза кітчеві патетичні заяви.

Хто такий Крюгер? Старий, добрий Фреді, фільми про котрого, безперечно, стали класикою кінематографу жахів. Він символ вини, кластер уяви дітей, котрі мали надто сміливих до експериментів з психотропами батьків, алегорія Моралі з гострими лезами в пальцях руки. Символічний батько, що не гладить, а, граючись, убиває.

Якби я був лише католиком, то мав би сказати нашому Крюгеру, що він забагато на себе бере, що він балансує на тонкій межі над прірвою

(само собою — в житі) між вірою і святотатством, здоров'ям і травмою, світлом і темінню... Втім, метафори про межу він може помножувати й сам, хоч самому й годі визначити, коли й де, по який бік і яких меж знаходишся.

Зоя кричить.

*Перед очима полковника Ріхтера,
Перед холодним німецьким залізом
Безсилий запал комсомолки.*

Коли він це пише, то сам не знає, чого тут більше: бравурно-показушної естетизації жорстокості чи мазохістського ототожнення з тілом помираючої жертви. Скоріш за все, у кожному окремому моменті Крюґер є лише точкою дотику таких численних ототожнень.

Парадокс — ось що бачимо підвалиною, хоч на таку основу й ризиковано опиратися, Крюґерового поетичного світу. У цій книзі багато парадоксальних суджень і метафор; власне, вся вона є згустком таких суджень і суцвіттям таких метафор. Читаючи, так чи так, а доведеться думати, пригадувати (враховуючи неабиякий його алюзивний арсенал — від класики європейського авангарду до радянського агітаційно-пісенного трешу), інко-

ли сміятися, інколи морщитися, коли сказане переступає особистий больовий поріг. Це не та поезія, до якої ми звикли; й оскільки ми звикли до певних кшталтів поезії, то написане далі може здатися нам не поезією взагалі. Поза тим, спокій наш буде зрушено, а це, як знаємо, чільна засада сучасного розуміння естетики.

Втім, славним хлопцям-ку-клус-кланівцям було б байдуже до таких сентиментів і тонкощів рефлексії: лінчувального ритуалу було б дотримано, проте Крюґер, як мені здається, охоче погодився б з ними, замріяно (бо він мрійник, це точно) уявляючи себе героєм майбутньої романтичної балади, чи то б пак, якщо множити на сучасність, — котрого з треків модного RNB-альбому.

Irokezz

Ніжна посмішка Берії

Короткий курс історії ВКТІ(δ)

Ранок Залізного Фелікса

Ранок/Світанок.

Міцно стоїть

Фелікс Залізний

У дверях костьолу міста Любані —

На небокраї Нової Ери і Нової Влади

Жевріє вже

Символ вічної величі і невмирущої слави —

Навстіж відкриті чекістам

Ворота

Міста Варшави.

Міцно стоїть

Фелікс Залізний

Й революційним вогнем Кузбасу палають

Залізні очі.

Рукою стискає Фелікс руків'я меча —

Робітниче повстання ще треба підняти —

Всесвіт старий знищено

Ще не до кінця,

Католицька церква не спить — не спить і ЧК.

Міцно стоїть

Фелікс Залізний

На попелищі костьолу — згарищі старої віри і
старої влади.

Перед на друзки розбитим розп'яттям,

Перед чекістом розтросщеним ликом
Христа
В надрах Залізного Фелікса
Жевріє
Думка єдина,
Звернена не до орденів й вічної слави,
А,
Як і раніше в дитинстві,
До ксьондза-учителя з міста Варшави:
«Отче, як міг
Б-г померти від ран цвяхів і списа?
Як Він міг померти
Не в сутичці з ворогом, не від меча?
Як чобіт ЧК зміг роздушити Христа?
Отче, як міг Б-г померти...?»

Радован Караджич дивиться крізь приціл на Сараєво

Місто

Лежить

У колисці руїн

В пелюшках

З колючого дроту.

Місто

Завмерло

Перед грозою.

Небо

Затягнуте

Хмарами

Віщує

Шквальний вогонь,

Безжальний шквальний вогонь,

І сотні ударів блискавкою.

Місто

Завмерло

Під кігтями

Мужніх орлів.

Відблиски сонця

В безжальних зіницях

Лякають

Мешканців

Міста.

А може,
Відблиски сонця
В оптичних прицілах
Лякають
Мешканців
Міста?

Місто
Лежить
У колисці з вогню,
Як мішень
Під ударом
«Граду».

Місто
Завмерло
Під обстрілом
Блискавки —
Радован Караджич
Дивиться крізь приціл
На Сараєво.

Альтернативна Історія Центрально Східної Європи

*«Белая армия, чёрный барон,
Снова готовят нам царский трон,
Но от тайги до британских морей
Красная Армия всех сильнее.*

*Так пусть же Красная сжимает властно
Свой штык мозолистой рукой,
И все должны мы неудержимо
Идти в последний смертный бой».*
Белая армия, чёрный барон

С.Хричову

Патріарх каже:

«Україна — це як Польща,
Така ж центральноевропейська країна,
Посткомуністична,
Постсоціалістична,
Постколоніальна,
З усіма пострадянськими комплексами».

Хоча радянської Польщі
І не було ніколи
Насправді:
Міхал Тухачовські завтикав її завойувати,
Взяти Варшаву,
Занести полум'я Революції далі,

За Віслу,
За Одер,
За Райн.

За Леніна!
За Революцію!
За Свободу!

Польща могла би бути іншою:
Червоною,
Робітничою,
Радянською республікою Польща,
Фелікс Дзержинський {я}
Міг би
Її очолити.

Двоє Залізних {Дзержинський і Сталін}
Рулили б
Європою
Раз і назавжди. {ставлю залізну крапку,
переходжу до Патріарха}

Щось в його реченні
Зайве.
Навіщо це «як»?
Воно вселяє зневіру,
Воно занадто нечітке.

А нафіга ця нечіткість?
Ця хуйова багатовекторність
І геополітична невизначеність?
Що не кажіть,
«Як» в цьому реченні зайве.
Давайте візьмемо його у дужки,
Бажано, у фігурні.
{вось так}

Але і вони також
Зайві,
Погодьтесь.
Знову невизначеність,
Лише цього разу прихована.
Суцільний обман,
Введення пролетар'яту в оману!

Зрештою,
Те, що в дужках,
Можна прибрати
Сміливо,
Ми ж невпевнені,
Якщо цнотливо ховаємо
Щось у дужки.
{та ще й у фігурні}

«Україна – це Польща,
Така ж центральноєвропейська країна,

Посткомуністична,
Постсоціалістична,
Постколоніальна» — звучить Патріарх.

{хоча радянською вона й не була ніколи
насправді}

Жодної особливості,
Лише спільна,
Центр-Європейська доля

{не плутати з Фіно-Угорщиною!}

Коротше,
Потяг-76
Вже проїхав
Варшаву,
І Прагу,
Приїхав у Відень.
{щоб перейменувати там
Львів у Лемберг,
І відродити
Матінку-Австрію знову
На карті Європи
XIX ст.}

Бокс ЦКБ

Смертельно хворий Андропов лежить у лікарні
Кремля,
Й гаряче серце чекіста ридає венозною кров'ю,
Заливаючи його чисті руки,
І лікарняну білизну
Кольору прапора контри.

По телевізору «Рубін Ц-266Д»,
Доступному тільки номенклатурі,
Смертельно хворий Андропов пильно
Вглядається в буржуазне кіно — сагу про шпигуна
Джеймса Бонда.

У молодому, сорокарічному красені,
Кумирі жінок країн третього світу
[і золотого мільярду, і навіть країн
Варшавського блоку],
Смертельно хворий Андропов бачить себе —
— молодого чекіста за мерехтливим екраном
Чуда радянської техніки
В закритому боксі лікарні Кремля
Для найвищих чинів Комуністичної партії.

Це він! Він!
Юний красивий чекіст,
Розгадує всі плани НАТО,

Зриває реакцію в Чилі,
Рятує Фіделя Кастро
І Че Гевару,
Збиває корейський літак,
І особисто вбиває Аміна.

Це він спокушає Маргарет Тетчер,
І проголошує Британську Радянську Республіку
На Трафальґарі.

На Лубянці
Йому ставлять пам'ятник
Поруч з Дзержинським,
Смертельно хворий Андропов вже бачить його
із вікна

Закритого боксу лікарні Кремля
Для найвищих чинів Комуністичної партії.

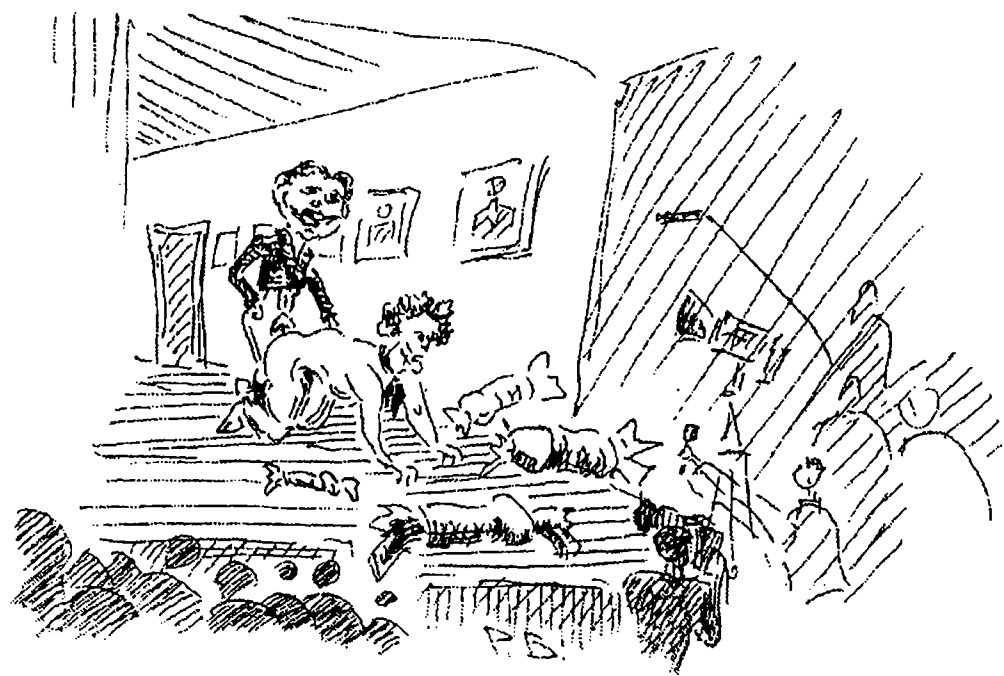
Бачачи це
За мерехтливим екраном —
— себе молодим, кумиром жінок,
Смертельно хворий Андропов плаче,
Мараючи венозною кров'ю
Мерехтливий екран.

Парад Перемоги

*Броня крепка, и танки наши быстры,
И наши люди мужеством полны.
В строю стоят советские танкисты —
Своей великой Родины сыны.*

*Гремя огнём, сверкая блеском стали,
Пойдут машины в яростный поход,
Когда нас в бой пошлёт товарищ Сталин,
И первый маршал в бой нас поведёт.*

Марш советских танкистов

Ніжна Посмішка Берії

*Севодня празнік у ребят,
Лікуєт піанєрія:
Севодня в гості к нам прішол
Лаврєнтій Палич Берія.
з дитячого віршика*

Ніжна посмішка Берії
Обіцяє дітям усе найкраще.
Зокрема цукерку
«Тузік»
Обіцяє дітям ніжна посмішка Берії.
Майже як посмішка Майкла Джексона,
Чи доброго католицького священника.
Справжню, смачну
Шоколадну цукерку.
З усіма фалічними домислами.
(Як же без них?).

Ніжна посмішка Берії
Обіцяє неповнолітнім дівчаткам
Пристрасний секс
...а може і хлопчикам
Це обіцяє
Ніжна посмішка Берії.

Адже принцип
Радянської держави
Відомий:
«Найкраще все – дітям!»

Берія дотримується
Принципів Радянської держави
І Морального кодексу
Будівника комунізму,
Про що свідчить,
Зокрема,
Його ніжна посмішка,
А діти
Підтвердять
Під час судового процесу,
Що Берія дотримується
Непорушних принципів
Морального кодексу
Будівника комунізму,
Будучи проінструктурованими
В НКВД,
Як слід правильно говорити.

Ніжна посмішка Берії –
– Посмішка людини, яка ніколи не зрадить,
Навіть якщо виявиться
Британським шпигуном,
Як це, зрештою, і стало відомо.

Хіба може зробити щось погане
Людина,
 Яка так усміхається?
Звісно ж, ні!

Ніжна посмішка Берії —
 — Посмішка людини,
Другої в державі.
 Вище тільки Сталін —
 — Але це вже посмішка Б-га.

Ніжна посмішка Берії
 Осява дитинство моїх дідів,
А частково й моє —
 Я теж люблю комунізм
|
Ніжну посмішку Берії,
 Як це видно
 З цього вірша.

«Найкраще все — дітям!»

Махатма Ленін

*«И вновь продолжается бой,
И сердцу тревожно в груди,
И Ленин такой молодой,
И юный Октябрь впереди».
«И вновь продолжается бой...»*

Над Країною Рад
Заходить Небесне Світило.
Зів'яла троянда
Лежить в Мавзолеї
Поруч з ковчегом.

Лами мовили Слово:
Небесне Світило заходить,
Натомість,
Після Кремлівської зірки
Вогні ҐОЕЛРО
Засяють
Над Країною Рад,
А сонце
Зійде
Вже в новому,
Кращому світі,
Не впізнає його,
І вжахнеться —
— вогні ҐОЕЛРО
Засліплять його.

ДНІПРОГЕС

Затопить

Промені сонця,

І мертва вода

Із затоплених храмів

Переробить їх

На 650 МВт

Електроенергії.

А зараз

Махатма спокійно спить —

— ковчег чекає свого часу —

Лиш хитра посмішка

Палає,

Мов червоний прапор,

На воскових губах.

Сталін

[1929]

Батько Сталін
Ночами сидів у Кремлі,
В темряві,
Він спілкувався із духами мертвих.

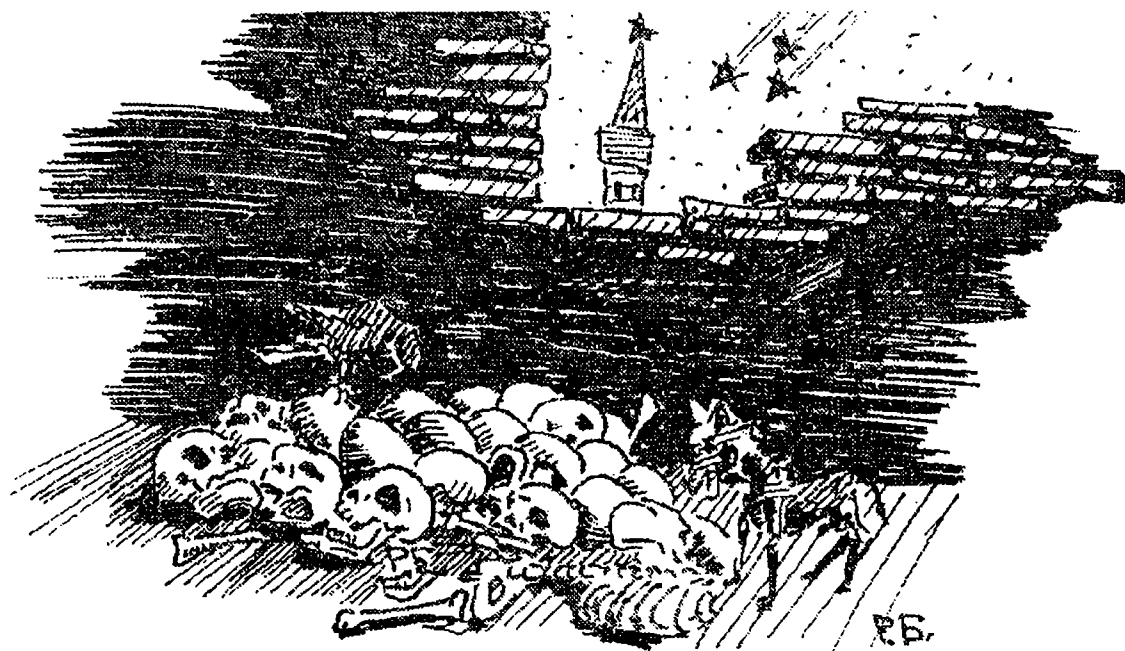
[1939]

Кремль потонув у пітьмі,
Лише
Рубінові зірки
Палають,
І єдине вікно
Світиться вічним вогнем —
— Батько Сталін
Думає про народ
Навіть вночі.
Народ знає і боїться.

[1949]

Батько Сталін підносить келих:
"Я п'ю за рускій народ —
— За основу імперії,
Яку я вибудував на наших кістках —

— Найміцнішому фундаменті
З усіх можливих,
На шедеврї,
Написаному
Власною
Кров'ю».

[1959]

Батько лежить в Мавзолеї,
Схожому на Пергамський вівтар,
На мій престол,
Разом з Махатмою Леніним,
Який отримав
Привітання з далекої
Шамбали.

[2009]

Я не принесу Батькові Сталіну
Квітів.
Я принесу йому
Власне палаюче серце.
Троянди я принесу
Алілуєвій.

Медитація тибетського лами

*«— ...что касается творца этого мира,
то я с ним довольно коротко знаком.
— Вот как?
— Да-с. Его зовут Григорий Котовский,
он живёт в Париже, и, судя по тому,
что мы видим за окнами вашей
замечательной машины, он продолжает
злоупотреблять кокаином».*
Виктор Пелевин, «Чапаев и Пустота».

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
На чолі його — зморшки, мов промені сонця,
Що щедро дарують і світло, й тепло.
Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Медитує,
Й у медитації
Бачить шамана традиції бон,
Що гладить шипи на шкірі змії,
Шаман ніжно пестить змію, він гладить її
із любов'ю,
Змія відчуває всю ніжність шамана і платить йому
Розумінням.

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Нерухомо сидить,
Й не поворухнуться зморшки
На його обличчі:
Він медитує.

Й у медитації
Бачить, як змії
Сплітаються в пристрасті,
Під не менш пристрастні крики шамана,
Який виголошує слова і молитви.
Змії із крилами, змії окрилені пристрастю,
Змії утворюють кадуцей — жезл посланців,
І відчиняють ворота
Між злом і добром, пеклом і раєм, знанням
й незнанням
Під пристрастні звуки молитви шамана.

Лаврентій Берія, тибетський чернець,
Медитує,
Й у медитації
Він стоїть перед прямокутним і чорним
проваллям —
— воротами пекла —
За спиною кохання,
Чиї очі зав'язані і зв'язані руки.
Лаврентій Берія
Підносить руку із маузером
До потилиці бранки, просто до ямки,
Що підступно сховалась в волоссі.
Маузер ніжно цілує бранку у ямку,
Її тіло здригається і безгучно падає в яму.

Лаврентій Берія, вже лама тибетський,
Ніжністю світяться його зморшки
Легідно поблискують скельця пенсне
Лаврентій Берія, лама тибетський
Усміхається:
Він
Нарешті
Звільнився.

Метелики
над Квітами

Ψυχή

37,2°C

Від жару гарячки в моїх мізках
Дражливі і хтиві думки
Згорнулись у лялечки.
Я відчуваю їх кінчиками коренів всіх своїх нервів,
Як вони, прикріпившись черенками
До костей мого черепа,
Врізаються в мої лобні долі,
Невпорядковано проникаючи поміж звивин кори.

38,6°C

Згрубла шкірка на лялечках луснула,
Покрившись маленькими і дрібними тріщинками.
Метелики моїх думок ще повільно,
Але чимраз впевненіше,
Намагаються розпрямити свої крильця.
Вони ще легенько і несміливо ворухать ними,
З нетерпінням чекаючи доки вони
Наберуться соків і сил, і розправляться.

39,8°C

Метелики розпрямили крила:
Тепер я дивлюся на цей світ

Широко розплющеними очима
Крізь вітражі-окуляри — не рожеві, й не чорні, а —
Різнобарвні, їхніх крил, що переломлюють світло,
Зображаючи драму Страстей за Матвієм,
Мов на фризі Вестмінстерського собору.

40,2°C

Метелики пурхнули врізнобіч...
Миттєво весь світ розлетівся на дрібнесенькі
друзки
Мінливого, різнобарвного світла,
Що калейдоскопом щомиті складається в нову,
Швидкоплинну, барвисту, текучу, примхливу
Мозаїку.

Колекціонерка Марго

N.N.

Марго, ти не розпусниця, а колекціонерка.
Ти мов естет-метелик із пісків Невади,
Що полюбляє квіти не за їх нектар,
А за красу пелюсток і за блиск пилку,
Марго, ти мов метелик, збираєш цей пилок,
І ним же прикрашаєш свої крила, ним же
Фарбуєш вії і малюєш губи.
Марго, метелику, немає тої квітки,
Котра могла б змагатися з тобою за красу,
Марго, метелику, немає й квітки,
Котра б не розпустилася перед тобою,
Без остраху, ти м'яко залітаєш
Навіть у чорні, хижі квіти,
Занурюєш себе
У їхній хижий сік,
І вилітаєш звідти легко,
А нігтикам твоїм позаздять потім
Навіть чорна орхідея й чорний скорпіон вночі.
Марго, метелику, та й моє серце —
Лиш зайва застібка в твоєму платті.
Марго, проте окрасою твого будуару
Є не шкатулка із забальзованими нашими
серцями,

А лиш метелик-мертва голова, з борідкою,
блискучий, мов перлина:
Мертва голова того,
Хто зміг зібрати пелюстки
Із твоїх стегон.

Нічний метелику Житомирської траси...

Оксанці Шаварській

Нічний метелику Житомирської траси,
Ти вилітаєш щоб збирати
Мед
Фур водіїв —
Чоловіків Житомирської траси.

Ти вилітаєш кожен день —
Чи радше кожну ніч,
Заздалегідь до сходу сонця,
Ще до заходу світанку,
При світлі місяця, небесних зір,
І зір земних — фар
Фур,
Що курсують
Маршрутом Київ — Львів
В нічному холоді змертвілого туману.

Нічний метелику Житомирської траси —
Ти одинока бджілка ночі.
Твій мед гіркий,
Та це й не дивно —
Твоєму медові,
Як і тобі,

Не світить світло сонця,
Він зібраний в нічному холоді змертвілого туману,
При світлі місяця, небесних зір,
І зір земних – фар
Фур,
Що курсують
Маршрутом Київ – Львів
В нічному холоді асфальту автобану.

Ця ніч залишить зайву
Смужку
Чорноти під нігтями у тебе,
Щоб світло зір земних
Могло вчепитись в твої руки,
І принести
Хоч кілька крапельок нектару
В нічному холоді змертвілого туману –
Цих випарів асфальту автобану.

І я питаю зараз,
Не зариваючись в твоє масне волосся,
Й не відриваючи від праці,
Що сниться вдень тобі,
Нічний метелику Житомирської траси?

Поль Верлен — Артюрові Рембо /записки із Західного фронту/

*Моєму братикові,
з любов'ю!*

З-біса втомлений воїн кривавих боїв
На алкогольному фронті
Має зранене тіло і поперепані, забинтовані
пальці.

Воїн має сіру шинелю, сірі бинти на руках і
Сірі очі сумні, навіть коли він сміється із
нечисленних жартів

Бойових товаришів чи прифронтових шльондр.
І шинеля, й бинти, і його очі
Посіріли від кіптяви згорілого пороху і землі,
Перетертої на пил полум'ям численних вибухів
снарядів і бомб.

З-біса втомлений воїн кривавих боїв
На алкогольному фронті
Засинає на колінах у Верлена-вождя,
Що ніжно гладить голову воїна,
Пестить його золотаве волосся,
І цілує, заліковуючи, його рани.
З-біса втомлений воїн кривавих боїв
Спить спокійно,
І сняться йому взяті штурмом міста і військові
подвиги,

Сниться йому як накинувши шинелю на голе
і зранене тіло,
Він відступає із міста під обстрілом ворога.
Лишень дзиґарі у глибоких кишенях шинелей
Верлена й Рембо перегукуються, заважаючи
воїнам спати,
Наче співочі пташки у лісах до війни,
У лісах, що росли колись
Над окопами найпохмурішого з фронтів –
Західного.
Коли воїн у сірій шинелі прокинеться,
Відпочивши у сні після кровопролитної битви
Не на життя, а на смерть,
То дістане із глибоких кишеней своєї шинелі
Замість дзиґаря дві карамельні, солодкі цукерки,
Вже відпочивши, воїн всміхнеться,
І його очі на мить знову стануть блакитними
Наче небо
Напередодні Першої світової.

Вірші Мертвих

Квіти смерті

Mimi

Квіти смерті
Розквітають в чашці Петрі .
Висіяною культурою бактерій.

Але краще, коли на тілі
Квіти смерті
Розквітають сифілісом,
На лобі курви,
Брудної шльондри.

Курво, зніми марлеву пов'язку!
Не соромся бойових ран,
Що обернулись п'янкими квітами!

Зніми пов'язку,
Цю зайву пов'язку.
Дай мені помилуватися квітами смерті,
Вдихнути їх п'яний аромат,
Розчинитись у ньому.

Квіти смерті
Проростуть на наших могилах.
Ці божественні квіти
З п'яним ароматом смерті.

Лежу

Лежу і дивлюся
Крізь пальці на світло.

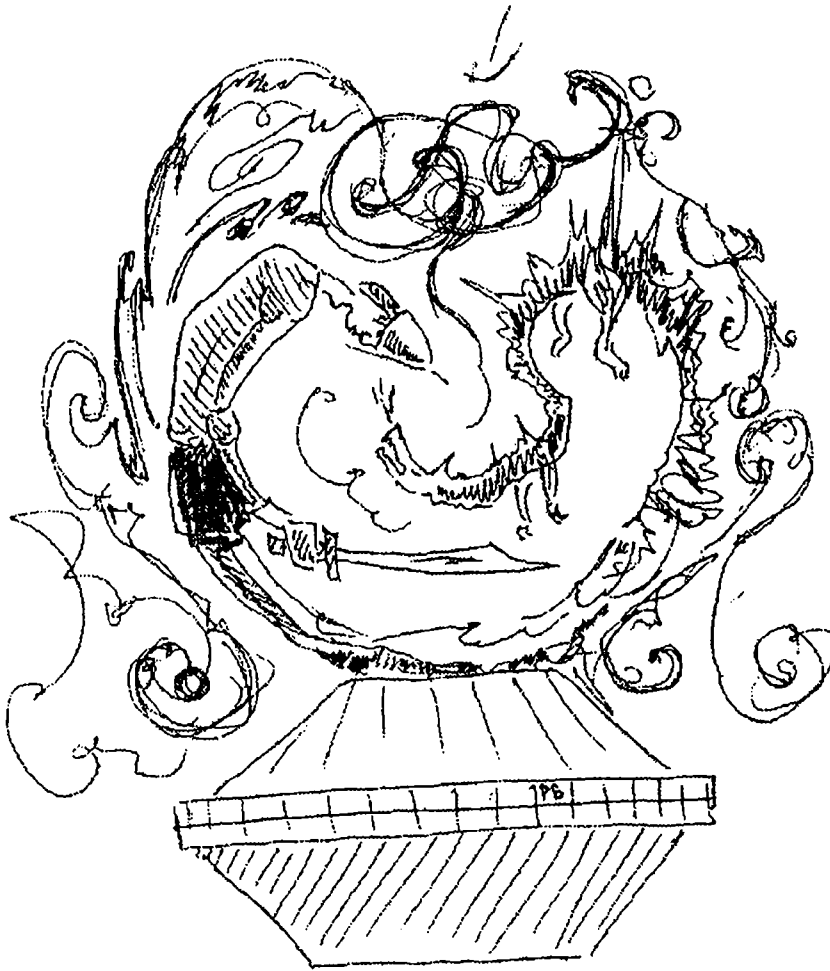
Так колись лежав Диявол,
Скинутий з небес,
Лежав і дивився
На свої довгі, випещені нігті,
Під якими застрягли частки сонця,
Що залишилися там,
Коли він, падаючи, чіплявся за нього.

Пізніше він огранить їх,
І в коштовній оправі
Вони стануть його князівським вінцем,
Випромінюючи світло,
На яке вже нездатне щербате сонце,
Чий захід настав.

Частки сонця в короні князівській,
Частки, які випромінюють світло,
Єдині приваблюють вільні розуми.
Не знають вони, що вінець — на моєму чолі.

Цигарковий дим

Ви ніколи
Не замислювались, що
Якщо очистити
Цигарковий дим,
Що вривається в наші легені,
Від плоті,

Ці квіти спалених смол
Виглядатимуть наче Дракон.

Ти лицар!
Повинен боротись з Драконом!
І квіти спалених смол
Достойно прикрасять надгробок!

Дракон вселяється в тебе,
І вас розділять,
Мов сіамських братів,
Лишень коли лікарі
Заберуть твою душу до раю.

Цей дим вселяється в лицаря,
Викликаючи в ньому саркому,
Змушуючи його мутувати.

А далі
Єдине світло в кінці тунелю
Буде лиш сонячним променем,
Що зазирнув,
Зашарівшись,
У високу трубу крематорію,
Подивитись на того, хто боровся з
Драконом,
Будучи з ним єдиним.

Груди

Груди старої жінки
Зморщені й обвислі,
Ніколи вже не спізнають
Ані чоловічої ласки,
Жаданої як схід сонця,
Ані ніжного доторку дитини,
Бажаного як золотий світанок.

Зморщені й обвислі,
Вони не приваблюють більше уваги,
А вселяють відразу.
З'їдені метастазами,
Ці жалюгідні ганчірки
Пахнуть смертю і тліном.

Груди старої жінки
Зморщені й обвислі,
Зірка, що заходить
Назавжди.

М.П.

Прекрасна панно, що дарує спокій,
Молю,
Дозволь мені прийти,
І запросить тебе до танцю.

Зажди хвилину лиш,
Не буду я чекати,
Я перший підійду,
Я дар візьму – бо стане мені сили.

І черевиком
Рвучко
Я заради танцю
Відкину геть своє життя,
Життя дурне, безглузде і коротке.
Я перший підійду,
І запрошу тебе до танцю,
Зажди хвилину лиш.

Прекрасна панно, що дарує спокій,
Молю,
Дозволь мені прийти,
І запросить тебе до танцю.
Я дар візьму – бо стане мені сили.

А на прощання

Залиш мені, прекрасна панно,
Свій поцілунок,
Наче доторк криги —
Най пристрасть білого савану
Прикриє втомлене моє лице.

Лиш молю,
Дозволь мені прийти,
І запросить тебе до танцю.

Заради тебе ж, панно,
Я проміняв канкан на полонез.

Вмирати красиво

Якщо вже вмирати — вмирати красиво.
Жодних тобі стрибків з 15-го поверху,
Жодних синіх від пігулок облич.
І навіть розмазаних мізків в метрі також не треба.

Лишень тепла ванна з ароматними паличками,
Й іншими буржуазними витребеньками.
Дотик леза — холодний,
Але ніжний,
Як дотик коханої людини.

Зрештою, лезо можна нагріти,
Там же,
У ванній,
Якщо хтось вже боїться так холоду.

Легкий порух рукою.
Можна цілком розчинитись в Ніщі.
Закінчити з життям,
З цим неприємним непорозумінням.
Красиво.

З келихом вина.
Й красивою музикою...
Ні, якщо вже вмирати —
Вмирати красиво.

Happy New Year!

Коли годинник проб'є дванадцятую,
З'явиться до тебе демон душі твоєї,
І спитає:
Чого досяг ти за цей рік?
І скажеш ти:
Нічого
І мовчання буде тобі відповіддю.

Лишень фантомні спогади,
Наповнені реальним болем,
Нагадуватимуть про втрачений рай.

Новорічна промова президента —
Про неї читайте в Лазуткіна —
Змусить жалкувати за цнотливістю порнографії.

І лишень запитання:
Чи горить борода в Діда Мороза?
Разом з келихом шампанського,
Підкреслюватиме нестерпну абсурдність буття.

Нова раса

Під час мастурбації
Наша сперма
Бризкає на ґлянець порножурналу.
На розгортку,
Там,
Де рожево-чорна плоть
Показана крупним планом.

Під час сексу
Наша сперма
Врізається в латекс презерватива.

Адже,
Ми розглядаємо випадок,
Коли латекс не рветься,
Принаймні,
Так кажуть в рекламі.

В будь-якому разі,
Ми контактуємо
З неживою матерією —
Зі штучним коханим//коханою —
Не з коханим//коханою з плоті і крові.

Це вже нагадує випадок
Кохання між земними доньками

І синами неба.

Правда,

Тоді Б-г знищив усі результати кохання.

Він не хотів нової раси.

Цікаво, яка раса народиться

Від кохання із ґлянцем і латексом?

Побачення молодого кюре

Хрещений гноєм у дворі,
І кров'ю висвячений в бійках,
Ти мов останній із кюре,
Приходиш в темряві до жінки.

З захопленням, закутавшись в перини,
Ти припадаєш до зелених губ,
І ніжний запах матері і жінки
Врізається в легені —
ти зомлів, ти труп.

Ця жінка — мати, ти її дитя,
І під зображенням Мадонни
Ти знов візьмеш її життя —
— вже вкотре,
Мабуть, незворотньо.

Вона покаже тобі все,
Вона ж зведе тебе в могилу,
Бо знаєш ти — веселощі понад усе!
Тож знову ти пірнаєш під перину.

Довірся їй —
— Зелена фея відведе до раю,
І під зображенням кюре
Ти знов поцілиш у нірвану.

Нехай покотишся ти вниз,
Та під фанфари і кантати
Падіння стане злетом,
Верхом — низ,
Веселий хіті хід,
І триумфальні шати.

Зелена фея — ніжна мати,
Що зацілує сина уночі,
Пробачить все, поплаче...
І гіркоту цих материнських сліз
Відчує син,
Коли найперший промінь сонця
Примусить проблюватись його вниз.

Люцифер

Повсталий ангел падає вниз
Прекрасне обличчя сяє,
Палає вогнем.
Повстання – це свято!

Люцифер падає вниз!
Жах спотворює лик
Люцифера
На мить – він проклятий!

Люцифер падає вниз!
Мотузка пружинить,
І він зависає
Між пеклом і раєм.

Регіт спотворює лик Люцифера
Це мить його торжества!
Його падіння – лише екстремальний вид спорту,
Стрибок із банджі з Небес...
...в безкраї простори пекла.

Звучить сміх Люцифера,
Прямо в обличчя Б-гу,
Розбиваючись в друзки об Нього,
Розсипаючись іскрами в пекло!

Звучить сміх Люцифера!
Його падіння — лише екстремальний вид спорту,
Це мить його торжества,
Звучить сміх Люцифера!

Прокажений

Сонце світить
Як прокажений
Світить
Своїми ранами.

Прокажений може кохатися
Лише
Із власними фантазіями,
Залишаючи плями на ковдрі,
Позбавляючи ковдру цноти.
Прокажений може молити
Про зцілення
Лише мертвого ідола.
Молитва прокаженого —
— як кохання із ковдрою,
Лише потурання власним ілюзіям.

Мертвий ідол плаче.

Посеред купалень мотил Царя Лісового

*«Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt».*
J.W. von Goethe, «Der Erlkönig»

Великі, чавунні ворота склепу на Замковій горі,
Щедро прикрашені як вигадливими рослинними
орнаментами,
Так і таємними знаками, а також малюнками
приречених дітей,
Приховують вхід в підземелля Царя Лісового.
Вночі він спускається в своє підземелля,
Піднімається на Замкову гору, до ретельно
виплеканого ним
Здичавілого саду зі столітніми деревами,
Посеред яких він тримає грандіозну колекцію із
надгробків й хрестів.
Часто вночі Цар Лісовий танцює серед могил
свого підземелля,
Де посеред покручених стовбурів, моху
і прілого листя,
Мертві приймають купелі із світлозеленого
сяйва, що по вінця
Наповнює ванни провалених могил, наче тепла,
зогнила вода.

Ще мить, і світлозелене сяйво виллється із могил,
й потече,
Хлюпочучи, струмочками і клубами світлозеленої
пари.
Посеред коренів, моху й повалених стовбурів,
На чільному місці в підземеллі Царя Лісового –
жертвник.
Коли Цар Лісовий впивається кров'ю невинних
дітей у гарячці,
Він танцює на ньому,
Здобуваючи цих дітей собі наче жертву.
Цар Лісовий лагідно накриває їх своїми
зеленими шатами,
Його рожевий язик, наче холодні могильні черви,
Проникає глибоко в їхню плоть, забирає душу
І прирікає на вічні купання в світлозеленому
сяйві
Купалень-могил посеред здичавілого саду.

Невідомий Львів

Тріумф Віри — Собор 1946. Комсомолка Мадонна і отець Гавриїл Костельник

Палає заграва
Над кафедральним собором Української
греко-католицької церкви

У Львові.
Полум'ям звучить в темряві
Голос
Отця Гавриїла Костельника —
Наче заклання жерця,
Мов блискавиці,
Несуться слова його проповіді:

«Ми розриваєм стосунки
Із Римом
Назавжди.
Ватикан ми позбавим духовної влади —
Ніхто не отруїть — і він! — серця наших мирян!
Червленої Русі — і Червоної України —
Рим
Не здобуде
Ніколи!»

Аплодують священники стоячи
Словам отця Гавриїла Костельника,

Наче на з'їзді партії,
Наче під портретом Вождя,
А не знаряддя ганебної страти — хрестом!

Не комсомолка — Мадонна
Підходить до отця Гавриїла Костельника,
Грайливо хитаючи стегнами,
Цей ангел світла, ця вавілонська блудниця
Миром виводить знак прийняття присяги зі
 сторони Володарів Сходу
На чолі отця,
Що розірвав стосунки із Римом.

Звучить голос
Отця Гавриїла Костельника —
Речитативом
Священник
Читає краще
За Мефістофеля:
Повернення до Деміурґа
Має
Відбутись
Красиво
І
Пишно.
На зло католицькій месі
Звучить голос
Отця Гавриїла Костельника:

«Ми рвем ланцюги
Віковічні,
Нам, як і пролетар'яту.
Вже не втрачати нічого.
Нарешті ми розриваєм стосунки із Римом!»

Із цими словами
Священник
Зриває із себе хреста,
Топче його чобітьми
І скаче на ньому.
На мить в очах священника
Спалахує іскра побожна,
Він падає на коліна
Й цілує розп'яття —
Те, що між ніг в комсомолки,
А не те, що топтав він щойно.

Комсомолка Мадонна грайливо сміється,
Й перевертає чашу з вином для причастя
На холодні плити собору,
Відображаючись навіть у Полтві
Червоними плямами менструальної крові
Тих, хто не прийняв нової віри.

Тріумф Готики — Нічне Місто. Крюгер і дівчинка з ведмедиком

Вночі Місто

Нагадує величезну гробницю
Котрогось змарнілого шляхетського роду,
Мов пам'ятник забутим подвигам предків,
Наче монумент честі роду,
Чиє ім'я із надгробку вже стерте
Нестримним потоком мільярдів піщинок
В пісочному годиннику вічності.

Вночі

Каплиця Боїмів розростається до меж
Старого, справжнього міста,
І мстить його мешканцям за
Поруйновані кладовища, за знесений мур
І вбиту, каналізовану річку.

Вночі

Полтва стає Стіксом,
Омиваючи вже не просто австрійські підмурки
дренажів,

А фамільні склепи,
Колектори й кілометри родинних гробниць,
Серед яких де не де
Враз проступить бетоном

Поховання генерала НКВД,
Закатованого бандерівцями
В котромусь із сусідніх підвалів,
Де холодні плити підлоги
Давно вже сховали під мохом набої і зброю.

Вночі місто стає
Ворожим до людей,
Його кам'яниці в класичному стилі
Провалюються в древніші, ґотичні пивниці і льохи.
Шпилі його костьолів
Проростають глибоко в небо,
Наче коріння дерев у землю,
Глибше проростає лише
Кіготь Звіра
За пам'ятником Поєтові
З-за Збруча, аж із далекого сходу.

Дівчинка з ведмедиком
Заблукала.
Дівчинка з ведмедиком
Шукає Крюґера.
Сказали їй: «Є тут такий,
Що лежав у могилі,
І часто приходив зі світу живих,
Може й тебе проведе він назад».

Дівчинка з ведмедиком
Боїться.

Матір Б-жа з докором дивиться на неї,
Її Син з докором дивиться на неї,
Флюґер у вигляді архангела Гавриїла
З докором скрипить в такт її крокам,
Думкам і зляканим поглядам.

Місто розрослося до розмірів гігантської
каплиці Боїмів,

Дівчинка з ведмедиком
Бачить лише кістяки,
Що танцюють і казяться.

Дівчинка з ведмедиком
Чує лише незрозумілі мови і пропозиції:
Руською їй пропонують віддатися,
Польською їй пропонують віддатися,
Німецькою їй пропонують віддатися,
І навіть їдишем їй пропонують віддатися.

Дівчинка з ведмедиком
Лякається і біжить.
Шляхта, упівці, євреї сміються їй вслід
З написів, з-поміж плит і зі стін
Поховань Цього Міста.
Дівчинка з ведмедиком падає,
Готичні шпилі собору
Пазурями приковують її до бруківки

Центральної алеї між гробівцями.

Дівчинка з ведмедиком
Не знала, що Крюґер помер,
Дівчинка з ведмедиком
Не знала, що це —
Його Місто.

Досвід л ії
Автоматотрафії

Планувати власний день народження

Планувати власний день народження,
Наче власний похорон,
З квітами і декоративними каретами,
Взятими напрокат у найближчої кіностудії,
Де знімають постановочне порно
В дусі XVIII століття —
Галантного, щасливого XVIII століття —
Століття Вольтера, Дідро і Маркіза де Сада.

Планувати власний день народження,
Наче власний похорон,
З промовами, настільки помпезними й урочистими,
Що гості, не змігши завчитати їх напам'ять,
Змушені читати їх з папірця,
Як Леонід Ілліч Брежнєв
На похоронах Михайла Андрійовича Суслова,
Або як Костянтин Устинович Черненко
На похоронах Юрія Володимировича Андропова,
Або як Ющенко на річниці Майдану
(Хотів написати баба Параска,
Але баба Поразка завжди читає напам'ять — вона
чудова актриса).

Планувати власний день народження,
Наче власний похорон,
Заздалегідь розписуючи кількість страв за півроку,
Відкладаючи кошти, розписуючи бюджет,
Та проробляючи інші фінансові операції,
Необхідні, щоб свято вдалося.

Планувати власний день народження,
Наче власний похорон,
Заздалегідь складаючи списки гостей,
Та розсилаючи іменні запрошення,
Мовляв: «Так і так: шановні К.,
Відвідайте, будь ласка,
Мій _ (похорон/день народження) –
Правильне впише рука».

Лікар Час

Лікар Час коротеньким ланцетом
Відтинає шматки плоті від тебе
І викидає ці рештки до фотоальбому,
В якому ж старі фотографії —
Наче вже абортівані діти,
Ненароджені шматки плоті,
Що все ще кров'ять, кровоточать, кривляються,
І посилають прокляття живим із минулого.

Лікар Час оперативно втручабельно, операційно
і операбельно

Видалить душу із тіла тіла,
І запечатає у світлини
Сімома печатями
На згадку для друзів//близьких//родичів,
На фото для надмогильного пам'ятника
//якщо такий пам'ятник буде//.

На фотозвалищі
Старі фотографії,
Наче біологічне сміття:
Відходи життя
<<із минулого>>
У могильнику //ліворуч від могил
мертвонароджених,
самогубців і нехрещених//.

Лікар Час ще прийде й до тебе,
Й медсестри-валькірії помчать враз
Шаленим чвалом
Не під Реквієм Моцарта,
А під звуки музики Вагнера-Менсона,
Проте
Не до Вальгали — до моргу.

ReSTNФ

QUALIS ARTIFEX PERERO
NERO CAESAR

Я труп,
Я лежу прикрашений і завітчаний,
З помадою на губах, шаром нанесеним більшим
За всі рази, коли я цілувався з дівчиною.
Я красивий й мені не відмовить ніхто.

Я труп,
Я лежу глибоко під землею,
Я гнию, розтікаючись рідиною по шершавих
і пористих

Дошках труни,
Як мислитель розтікаюся по них плоттю думок.
Мої губи червоні не лише від помади,
А й від крові, пінистої мов червоне шампанське —
— я нарешті впився вусмерть.

Я труп — а точніше, я вже кістяк,
Білий і чистий,
Як плаття — не червоне! — нареченої.
Мої губи вже згнили, тож моїм зубам
Вже ніщо не завадить
Сміятись в обличчя смерті!

Щоденник Шиви

Шизофренія Шиви

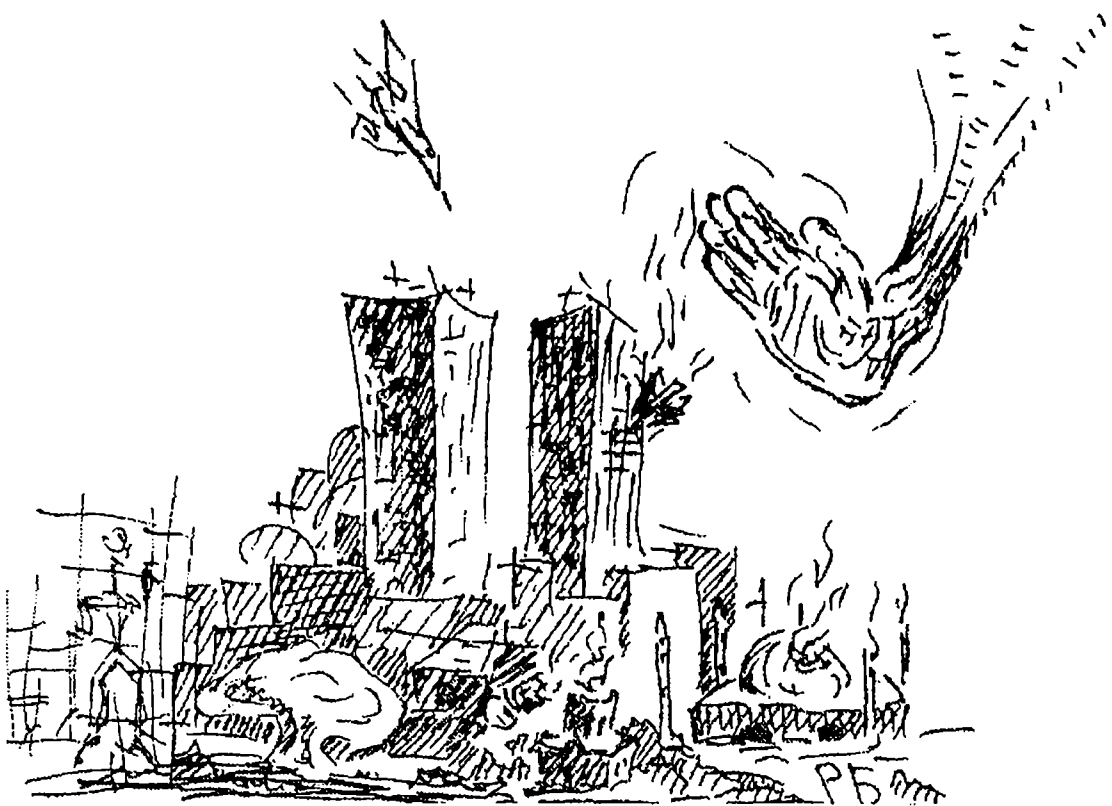
Погляд божевільного
Дивиться на мене із дзеркала
Весь світ розколовся
На друзки
 На тисячу друзок
 На тисячу сонць

Весь світ — лише дзеркало
Розбите Шивою дзеркало в друзки
В кожній з яких
 Небесне світило
 Витанцьовує
 Свій божевільний танок,
Наче Шива
 Із синьою шиєю,
 Отруївшись бридким шмурдяком,
Продовжує
 Свій божевільний танок,
І блює,
 Створюючи
 Заново
 Всесвіт.

Весь світ — лише дзеркало
Розбите Шивою дзеркало в друзки,
Склеєне заново Руйнівником,

Що продовжує свій божевільний танок,
І блює,
Створюючи
Заново
Всесвіт.

Творець

Немає в світі нічого прекраснішого,
Ніж літаки,
Що знищують вежі.

Ті,
Хто керують ними
Здатні на все.
Заради своєї мети.

Вони ладні пожертвувати
Навіть власним життям.
Заради своєї мети.

Немає в світі нічого прекраснішого,
Ніж храм,
Що від вибуху,
Купаючись в променях сонця,
Підноситься в небо.
Ближче до Б-га,
Чиїм домом
Він є.

Купаючись в променях сонця,
Підноситься в небо,
Перед тим,
Як розсипатись

В прах.

Немає в світі нічого прекраснішого,
Ніж ядерний вибух,

Вогонь, що змітає все на своєму шляху,
Дух, що розриває матерію,
Впорядковуючи її по-новому,

Незламна воля до життя,
Нестримна експансія.
Незупинна радість руйнування.

Радість руйнування — це радість творіння.
Нехай же ім'я моє буде — Руйнівник,
Що значить —
Творець.

Весна, коти...

Маєш красиву кішечку,
Тому береш у сусідів кота,
Файного,
Якого ті пестять і кличуть Мурчиком —
Нехай кішечка пізнає біль материнства,
Байдуже,
Що кіт
Може видатись їй
Занадто вже повним,
Чи що їй
Від нього може гидко штиняти.

Мабуть, десь так,
Б-г розмножує людей,
Лишень,
Занадто зайнятий,
Вс-вишній не зазирає людям між ноги,
Зводячи
Інколи — помилково —
Людей однієї статі.

І ця Б-жа недбалість
Дозволяє людям
Любити,
А не просто розмножуватись.

Дивні речі /інтродакши до «Generation «П»/

Виправдовуєш давнє прізвисько «хімік»:
Змішуєш пиво та кока-колу.
Результат:
Кока-кола випадає
В осад.

Тому ми обираємо «Pepsi».
«Pepsi» не випадає в осад.
Навіть якщо змішати з морквяним соком.

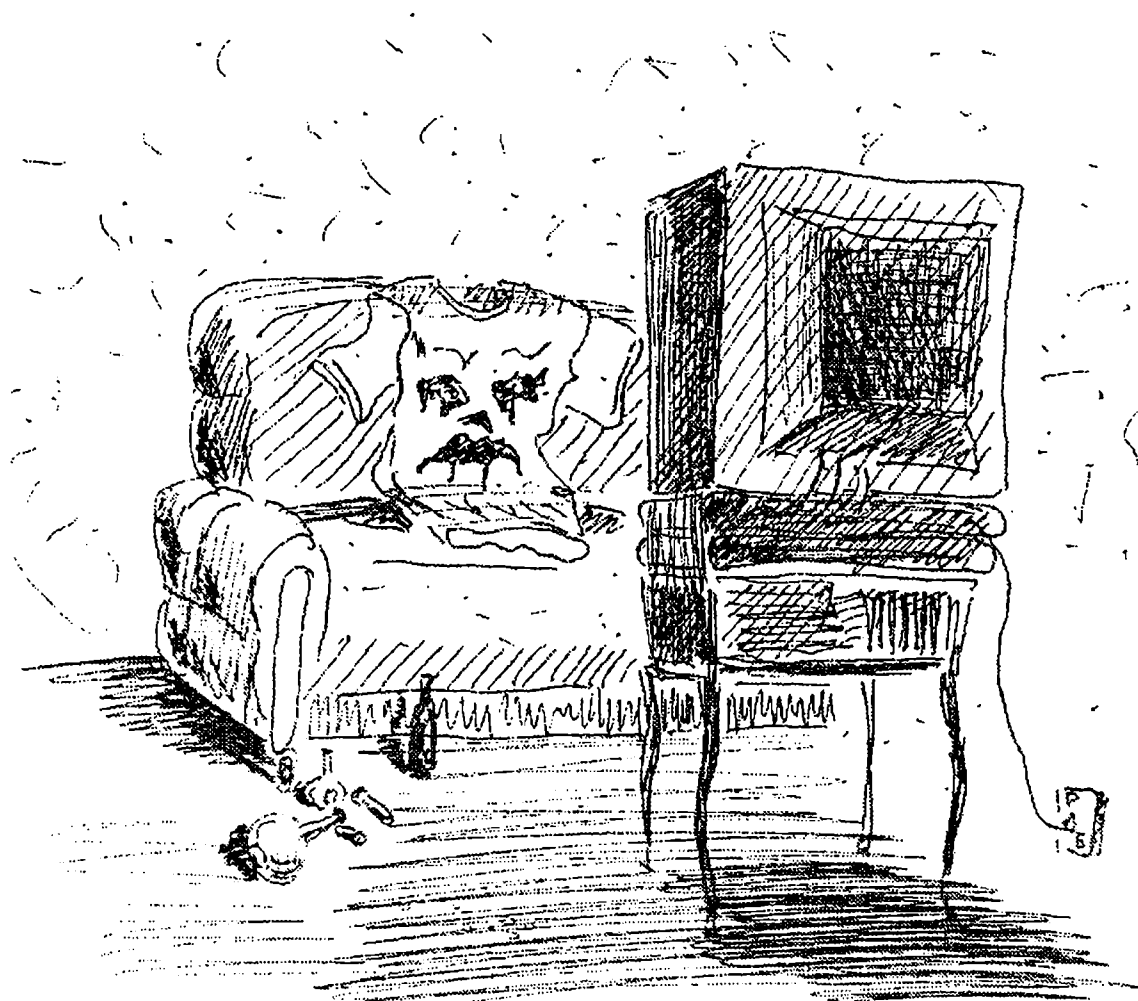
Лише плями від
Морквяного соку
На білій тенісці
Після прання
Порошком «Tide»
Проявляються ликом
Туринської плащаниці.

Завдяки порошку,
Або диву,
Що зараз
Одне і те ж саме.

Тільки лик з плащаниці

З осудом дивиться
В телевізор

З цікавістю дивиться
В дзеркало.

Марі

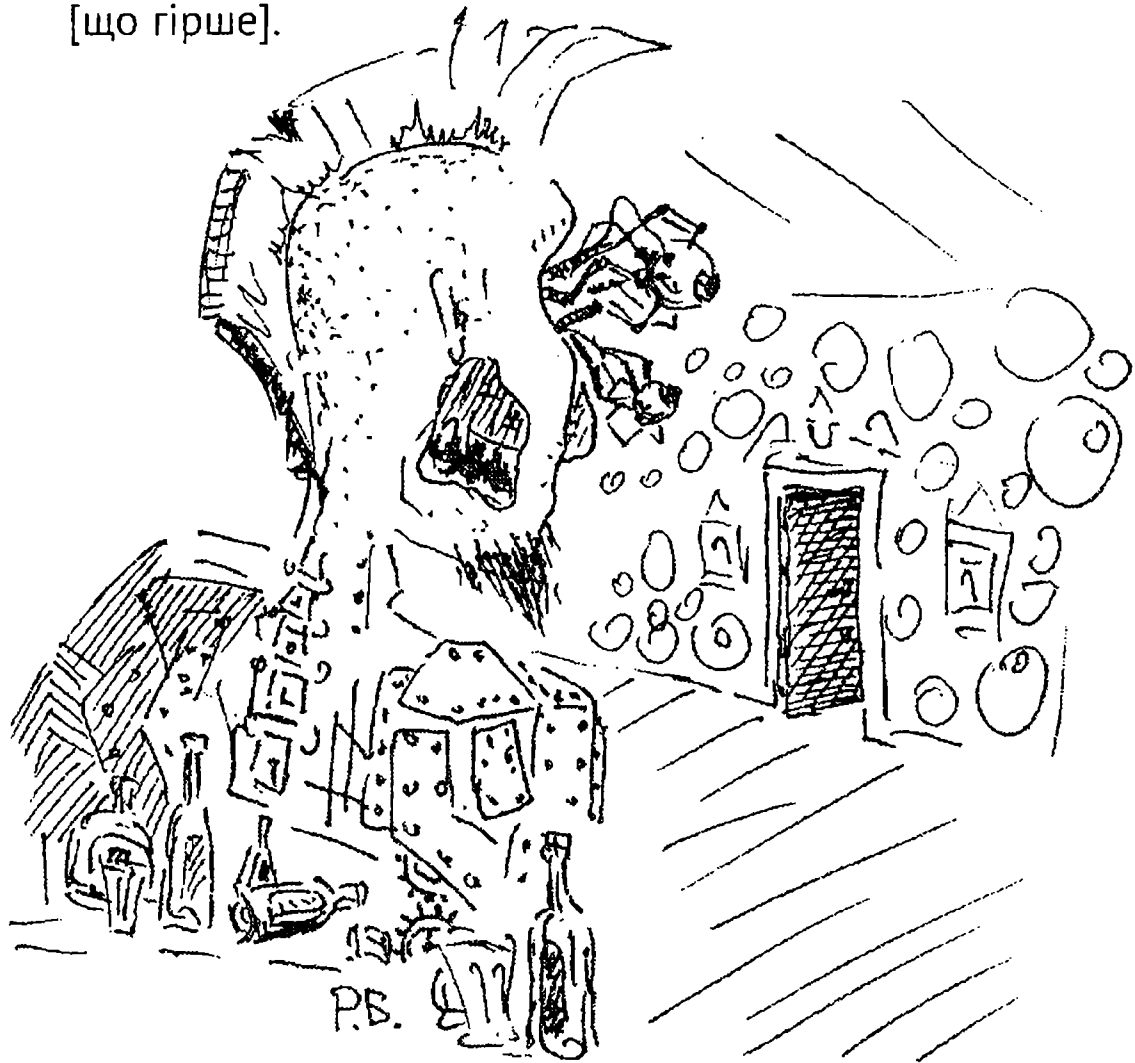
Мені приємно думати, що підпис дівчини,
З якою знайомий на форумі,
Де час від часу флуджу,
Звернений до мене.

Хоч я ніколи не бачив її вживу,
А вона не бачила мене,
Мені приємно щоразу,
Коли я дивлюся на її підпис.

Яка солодка ілюзія
В цих пікселях на моніторі,
Яка цікава уявність
Цей @

Зранку

Вечір поезії переростає в ніч п'янки,
Вишукані рими,
Чи їх відсутність
[що навіть краще],
Переростають у пиво,
Чи знову ж таки, його відсутність
[що гірше].

Я кіберпанківським поглядом міряю інших,
Здається їм, що гіпнотизую,
Проникаю поглядом далі за інших.
Все випите мною цьому сприяє.

Залишається зранку піти першим,
Кинувши на постіль окуляри Горобчука,
Так, як коханка кидає ліфчик,
Йдучи геть,
Коли ще партнер не прокинувся,
Щоб він зміг запам'ятати хоча б її груди,
Якщо вже забуде лице
Назавжди.

Залишається зранку йти першим,
Залишається першим іти
Зранку.

Видужуй, рідний!

На одужання братика

Мій братику, видужуй швидше!
Не може серце не п'янити
Поклик крові —
Ця єдність душ,
Ця з'єднаність світанком.

Мій братику, видужуй швидше!
І хай випереджаючи мої слова,
Вакханка — вітальна жриця
Цього світу
Нас поєднає так, як ще не поєднала кров.

Мій братику, видужуй швидше!
І хай вина п'яного чашу
Із виноградної лози мого серця
Ми вип'ємо до дна — і ще не раз!

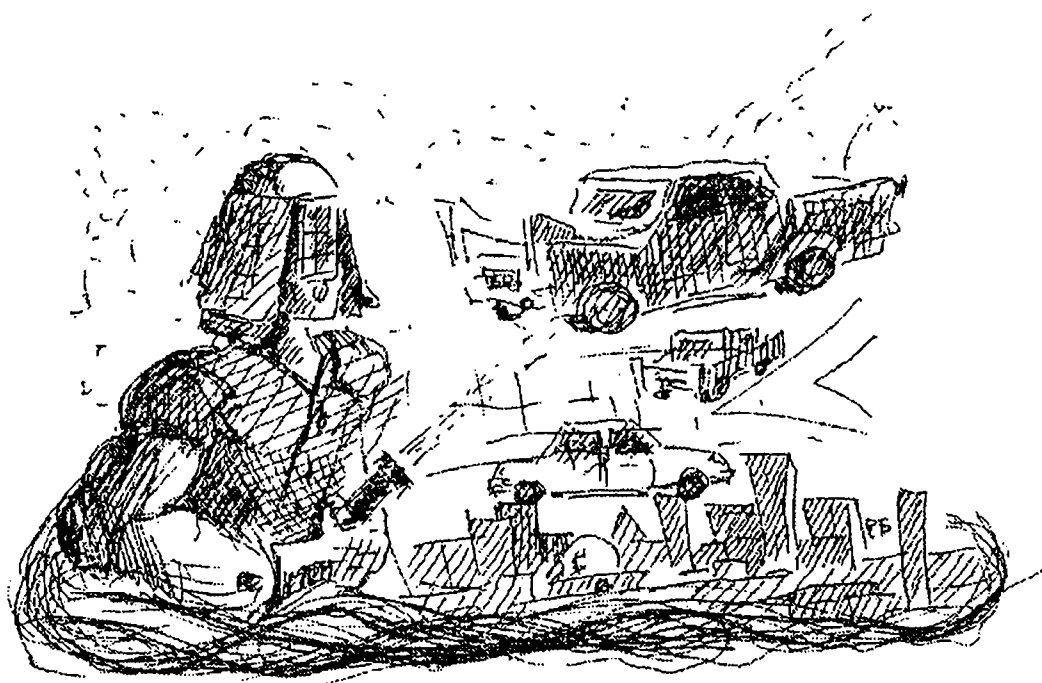
Дарт Вейдер

Дарт Вейдер спиздив ґрати від радіатора з
автомобіля,
Замінивши ними своє обличчя,
Відчув випари бензину,
 Ніжні, привабливі випари бензину,
 Які розкладають мозок,
 І ведуть до нових висот.

Вбиваючи живе і замінюючи його на механічне,
Дарт Вейдер стає сильнішим.
А коли він вперше вдихнув випари бензину,
 Ніжні, привабливі випари бензину,
 Які розкладають мозок,
 І ведуть до нових висот,
Він взагалі став Б-гом,
Який може творити.

Наш світ — це лише сон Дарта Вейдера,
Який страждає злістю від нестачі бензинових
випарів,
 Ніжних, привабливих бензинових випарів,
 Які розкладають мозок,
 І ведуть до нових висот,
А ще дозволяють творити.

Тому він так тяжко сопе.

Полювання на єдинорога

*«Вчера я видел сон, как вместе с Карлом Марксом,
Мы в шумном кабаке писали «Капитал»,
И вдруг папаша-Карл сказал: «Дружок, расслабся!»,
Потом хлебнул винца и всех перекусал,
Как гоблин, как гоблин! Такой оказался урод, блин!
Как гоблин, как гоблин! А что творит с человеком
вино, блин!»
Irish Ёрш, «Как гоблин!»*

*«Дельмонс, вельми досвідчена в мистецтві кохання,
збільшувала свою насолоду,
пристрасно цілуючи невинні дитячі вуста в той час,
як могутній атлет ударами свого жахітливого орґану
п'ять разів поспіль зіштовхував її в солодке провалля».
Маркіз де Сад, «Жюстіна»*

Заграйте сурми!
Шепіт і шипіння Звіра
Хай вкажуть шлях
Мисливській зграї.

Заграйте сурми!
Здобич особлива
Нас чекає,
Лиш її кров
Втамує нашу спрагу!

Блюзнірство, знищені церкви... —
— цього замало, чуєш Звіре?

Цього замало, чуєш,
Внутрішній мисливцю?

Здобич особлива
Нас чекає...
Цей звір —
Він чистий, непорочний,
Це символ святості,
Небесно-білий одноріг,
Лиш його кров
Втамує спрагу,
Чуєш, Звіре?

Небесно-білий одноріг.
Зломись і підкорись!
Невинна кров — солодка кров,
Солодка цнота
І краса дитяти...

Що може бути краще
За снаплюжену невинність?
За ґвалт? Насилля? Власну волю?

Відомий же ж Закон:
Завжди
Цнотливість спокушає Звіра,
Завжди
Цнотливість спокушає всіх.

Зловіщення

Морґано, навіщо ти ходеш змучена
і харкаєш гноєм?
Чи ж не бачиш, Морґано, що ти вагітна?
Твої груди вагітні цим слизом і гноєм.
Роди мені Звіра, Морґано!
Вихаркай Його, виблюй із себе!
Вичави й видуши зі своїх гнилих нутрощів.
Роди мені Звіра, Морґано, зі зміїним хвостом
і жаб'ячими кінцівками,
Із язиком, мов скорпіоняче жало!
Роди мені Звіра, Морґано, із кров'ю ще
холоднішою за мою,
Із насправді свинцевою кров'ю!
Роди мені Звіра, Морґано, щоб Його кров,
Зустрівшись з повітрям, перетворювалась
на блискуче золото!
Тоді ми розіпнем Його, о Морґано, й промовимо
пишно і урочисто
На всі чотири сторони світу,
На Захід й на Схід, на Південь й на Північ,
Розхрещуючи й розпинаючи Всесвіт:
«Дивіться на диво, о люди! Ваш бог зійшов
на цю землю
Із кров'ю зі щирого золота. Падіть ниць перед Ним
І вклоніться Йому додолу!
Зберіть ці краплі крові — і нехай не буде між вас

Ані старця, ані дитяти, ані мужа, ані жони
Без знаків Його крові на руці й на нозі, на серці
й на лобі!
Забудьте ж нарешті про нужденність і голод – бо
ж Він нагодує кожного!
Падіть ниць перед Ним і вклоніться Йому
додолу!»

Мій шедевр

Коли я зламаю цей Всесвіт,
Зігну його втрое,
Переламаю всі планетарні кістки,
І примушу відсмоктати в мене.

Тоді я зможу сказати,
Що шедевр створено.

Коли я піддам
Цей світ содомії
У всі чорні діри
До всієї чорноти їх.

Тоді я зможу сказати,
Що шедевр створено.

Коли мій член
Вторгатиметься в задницю цього світу,
Розриваючи його пряму кишку.
Коли він повертатиметься назад,
Замурзаний кров'ю і калом.

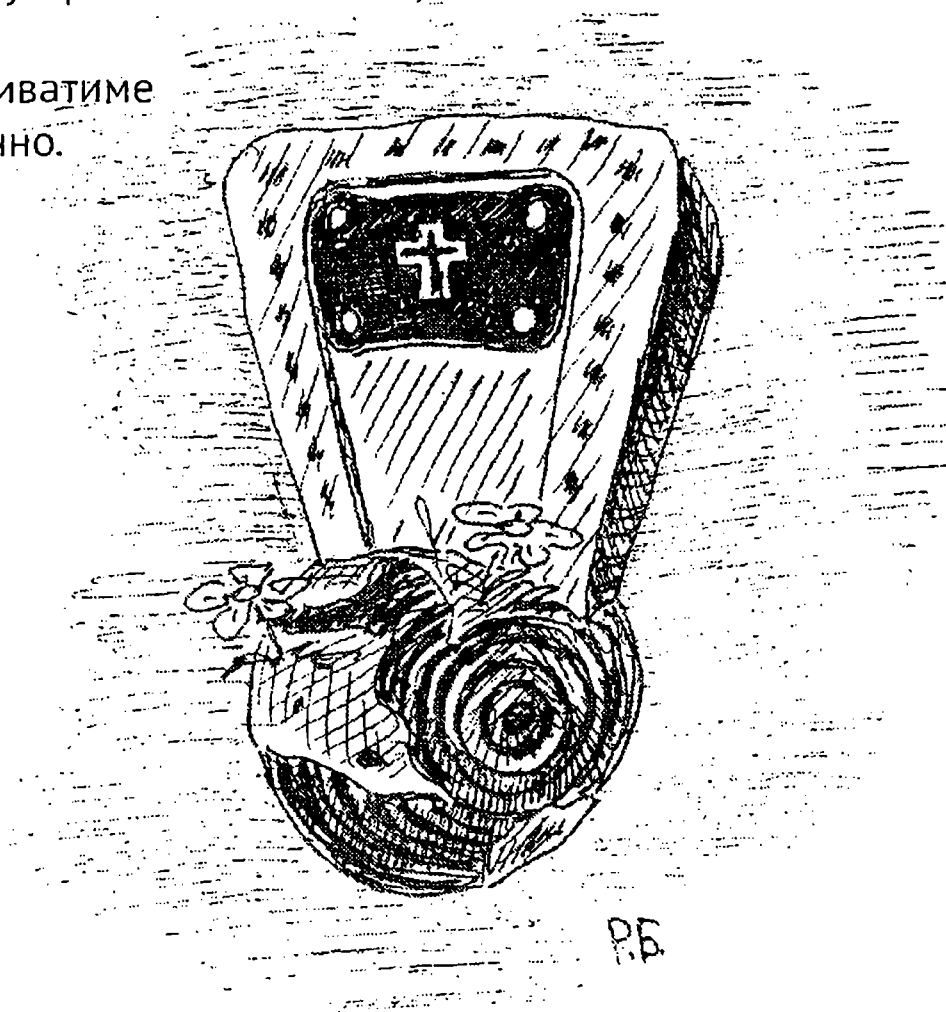
Тоді я зможу сказати,
Що шедевр створено.

Коли крик цього Всесвіту,

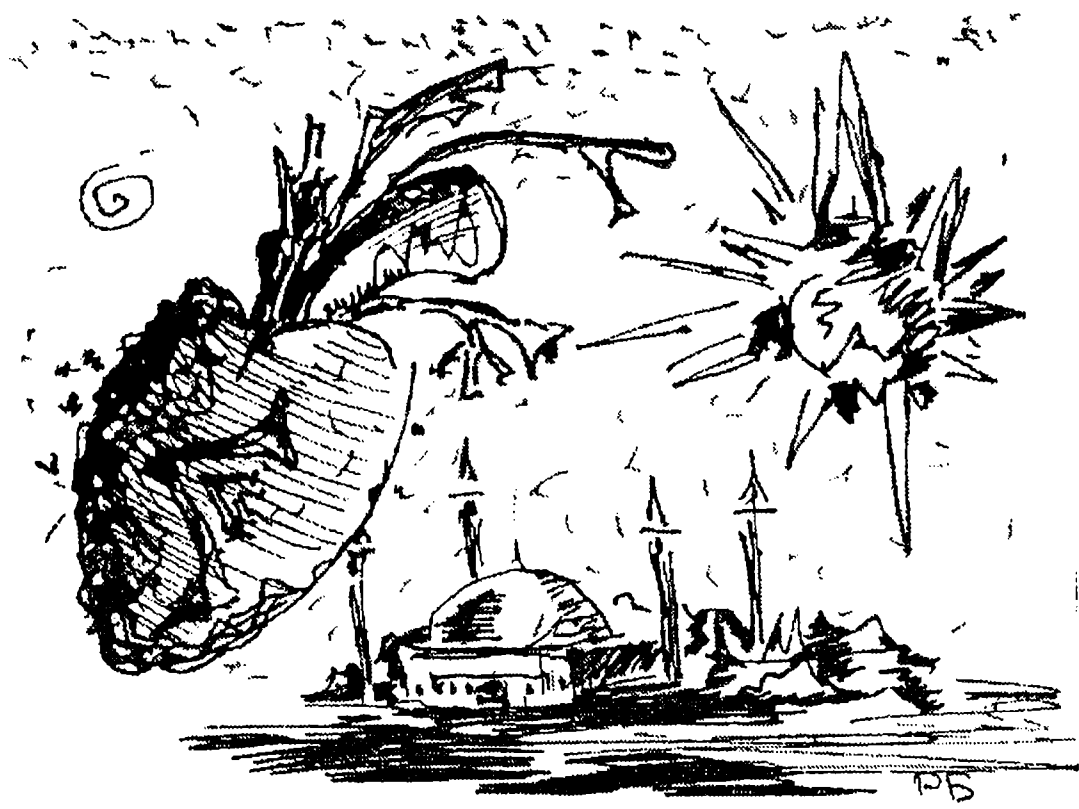
Надривний крик цього Всесвіту,
Прощальний крик цього Всесвіту
Наповнить собою все,
Що поза ним
Вщент.

Тоді я скажу:
Шедевр створено,
Його намальовано кров'ю і калом
На надмогильній плиті цього світу.

Тріумф моєї волі настав,
|
Триватиме
Вічно.

Зіркорозп'яття

Кохання під час інфаркту міокарда на фоні зірки, що сходить

Цікаво, як себе поведять
Клітини мого серця
Під час інфаркту міокарда?

Чи може серце
Виривається з грудей,
Прагнучи врятуватись
Від смерті,
Що ховається в мені?

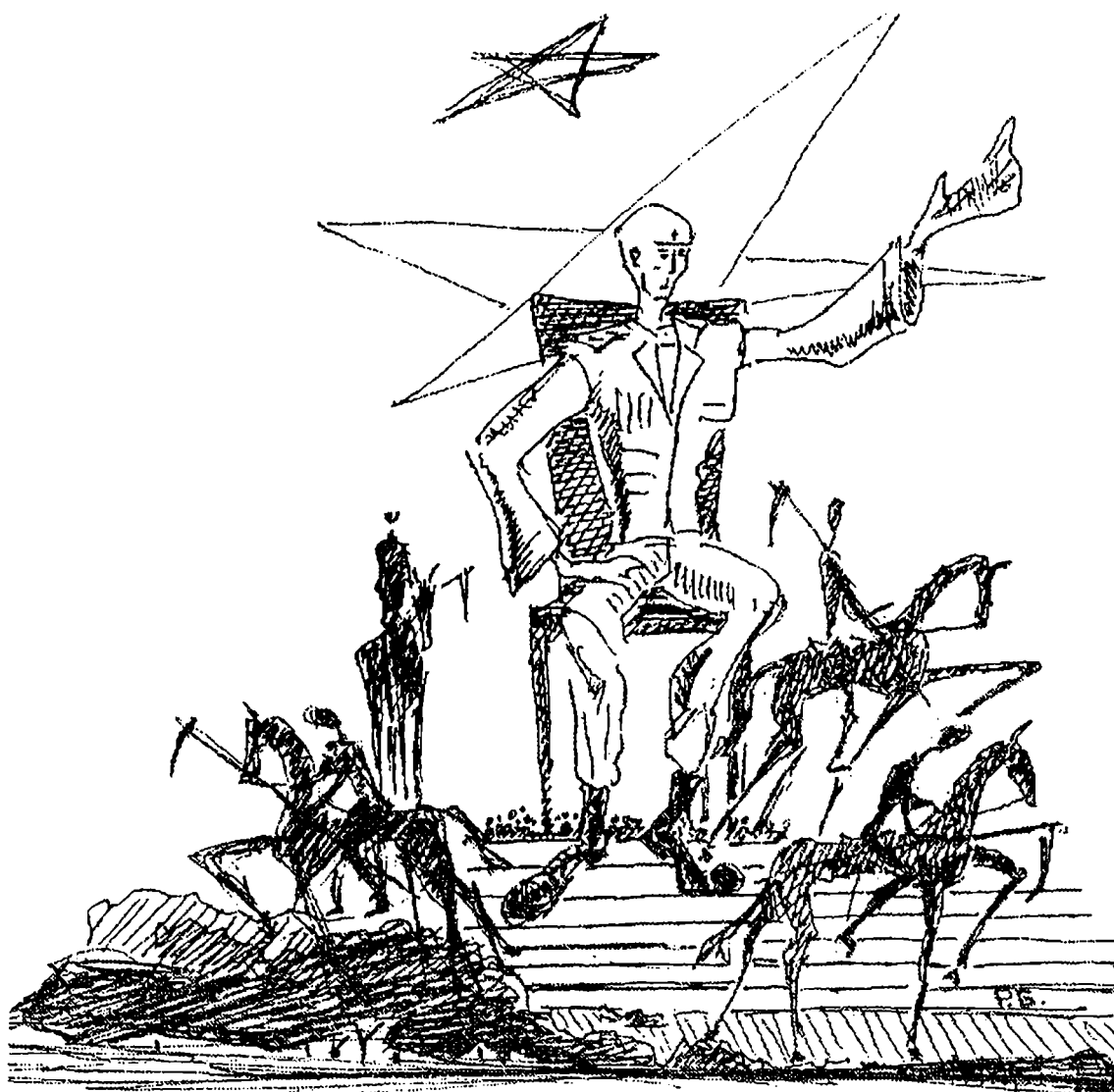
Може, це схоже
На кохання?
Коли клітини серця
Жадібно прагнуть життя
І вириваються врізнобіч?

Це їхній смертний бій?
Життя чи смерть?
Наш розум — божевілля?
Ми в ньому переможемо.

Коли над Білим Домом і Кремлем,
Над Ватиканом і Стамбулом
Засяє наша зірка.

Зрадієм ми і скажемо:
Товариш, знай,
Настав наш час!

Князь

Іванові Малковичу

Князь у білому
З червоним знаком цеху
На грудях.

Князь під перевернутою зіркою стоїть,
Зірка чоло осява,
Чоло — світ.

Дванадцять земних царів
Перед ним додолу схиляються,
Царські вінці на землю кладучи.

Престол для князя зведуть із них
І зорі будуть біля ніг його.

Три вершники перед ним схиляються,
Князь благословляє їхню зброю
І коней спрямовує.

Зорі згаснуть,
Щоб запалитися знову
За його велінням
Вже в новому світі.

Хрест із радіоактивної рамки

Цікаво

Нести на плечі радіоактивну рамку,
Наче хрест на Голгофу,
Виносячи з зони радіоактивний метал,
Мовби гріхи всього людства.

Цікаво

Нести на плечі радіоактивну рамку,
Розбуджуючи меланому,
Злоякісну пухлину шкіри,
Коли власна шкіра поволі стає чужою.

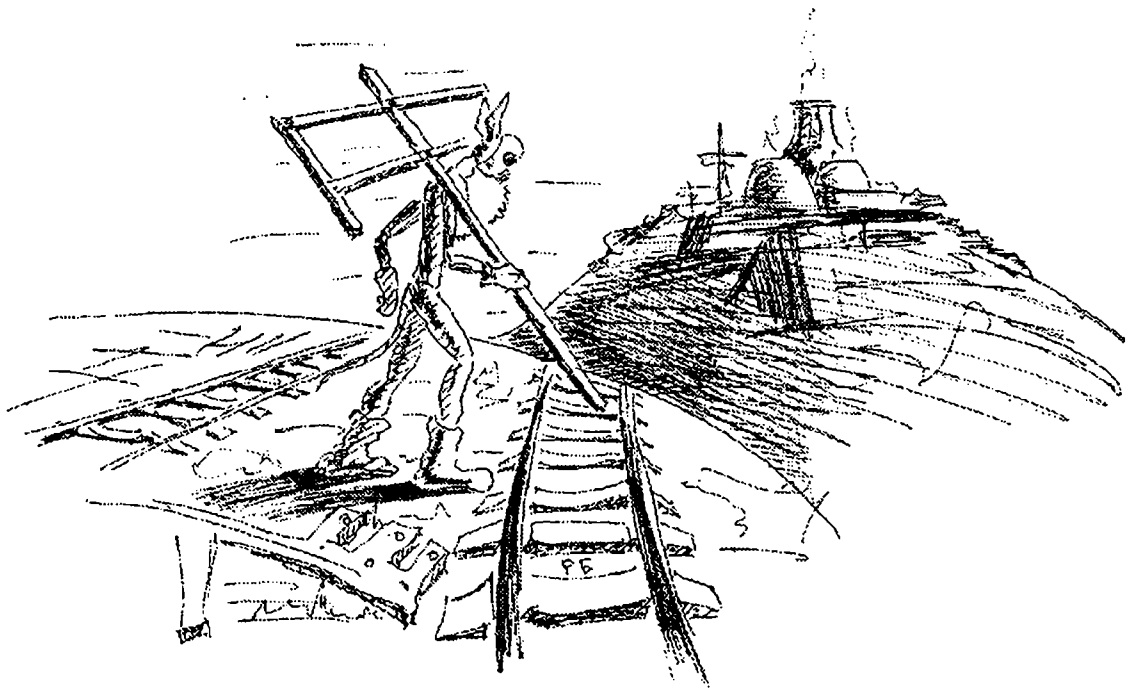
Цікаво

Нести на плечі радіоактивну рамку,
Коли власне тіло зжирає себе.
Настільки значні бажання руйнації в ньому.

Не можна їх замикати в собі,
Краще стерпіти,
Краще вже винести радіоактивний метал
З зони.
Краще вже винести радіоактивний метал
На собі,
Наче хрест на Голгофу,
Наче гріхи всього людства,
Відчуваючи як шкіра стає чужою.

Настільки значні бажання руйнації.
Не можна їх замикати в собі,
Краще вже винести радіоактивний метал —
Й цим розширити власну смерть на весь світ,
Настільки значні бажання руйнації.

Така вже доля людства:
Виносити з зони радіоактивний метал,
Наче гріхи всього людства,
Відчуваючи як шкіра поволі стає чужою.

Зіркорозп'яття

Меморіал радянських воїнів —
Це вівтар,
Жертовник, що вимагає жертви.

П'ятикутна зірка палає
Вічним вогнем.
Немає більш хижого за це світло.

Воно вимагає жертви,
Вогонь спраглий крові.
Принесіть її йому й покладіть обличчям донизу!

Просто у Вічний Вогонь,
На Меморіал радянських воїнів,
Що став жертовником древніх богів.

Достойна смерть бути розіп'ятим
На Меморіалі радянських воїнів,
Будучи покладеним обличчям у полум'я.

Достойна смерть бути розіп'ятим
На Меморіалі радянських воїнів,
Що став жертовником древніх богів.

І розп'яття знову стає жертвою,
Древні боги не забуті,
Якщо отримують свою данину і зараз.

Емпірія

Оголена//не спускається сходами [розірваний вірш]

Оголена дівчина не спускається сходами.
Оголена дівчина,
Із прекрасним тілом,
Із високими, пружними грудьми
Встає з ванни.

[а видиш лише її
верхню частину,
але сподіваєшся, що
вона прекрасна й у тих місцях,
які зовсім й не бачиш].

Несвідомо очікуєш якоїсь найобки.
Наприклад, що в неї розкладена нижня частина.
Знаєте, такий бридкий зелений слиз замість м'яса.
Тобто слиз там повинен бути, знизу,
Але ж не зелений, погодьтесь.
Це вже зовсім декаданс.
Хоча декаданс я люблю
Незважаючи на те, що
Постійно очікуєш якоїсь найобки.

Наприклад, що в неї хуй замість вагіни.
Він особливо пасує до високих і пружних грудей
В німецькому класичному порно.
Раз, і вже не розберешся, хто кого їбе.
Стрьомно, аднака.
Хоча я люблю порно,
Особливо німецьке,
Майже так само сильно,
Як декаданс.

Так ось,
Стрьомно,
Коли оголена дівчина
Піднімається з ванни.
Звісно, йдеться про кіношну дівчину,
З якогось фільму,
Знятого за романом
Стівена Кінга.

В реалі все значно приємніше.

Шануй сколопендри харизму

*«Їбеться гніда, їбеться вош і бабка-Стєпаніда!»
Лесь Подерв'янський,
за мотивами народної мудрості*

Не відкидай сколопендру — сколопендра теж
хоче кохання!

Гадаєш людське? — Це почуття суто тварне.

Й коли сколопендра залазить
Тобі вночі під білизну,
Не бійся й не ляскай руками —
Шануй сколопендри харизму.

Тож не дивуйся цілунку її
Просто посеред ночі —
Сколопендра цілує ніжно...
Ти ж до цього готовий?
Ти ж цього хочеш?

Не хочеш її шанувати?
Тоді не кричи й не лякайся:
Відкинута самка,
Як завжди,
Тебе не цілує — кусає.

Й цілунок її — мов жінка гасить цигарку,
І ти все ж кричиш, знімаєш труси,
Перевіряєш цю попільничку
Зранку.

Мій перший червоний прапор

*«Відтоді я вирішив пишатися:
Я — зовсім не кінчена людина
Й не загнаний кабацький кабанчик:
Ніж мені показали ж бо
Не з-під столу як декому
А у швидкому
З натяком на пристрастність танці
Мій перший
Кухонний ніж!»
Олег Коцарев, «Мій перший ніж»*

Мій перший червоний прапор
Зроблений нашвидкуруч в офісі,
В якому всі працювали на якийсь із
медіаголдингів,
Котрі розділили між собою
Медіаринок однієї з численних країн
Третього світу.

Мій перший червоний прапор
Був склеєний із червоного паперу,
З наклеєними символами експлуатованих класів —
— серпом і молотом —
Вирізаними із паперу формату А4, на якому
зазвичай
«Добре та справедливе», а головне «завжди праве»
Керівництво
Роздруковує накази про звільнення,

оштрафування
і посилення «робітничої дисципліни».

Мій перший червоний прапор
Було піднято над офісом
Зі сторони Лук'янівського слідчого ізолятору —
Як плювок капіталістичній системі і її
репресивним органам,
Як живе гасло нетлінного '68 року і
Ситуаціоністського Інтернаціоналу —
«Ніколи не працюй!» — «Ніколи не працюй
на експлуататора!»

День Народження Буржуя

Над всією країною лунає «Хава Нагіла» —
Це святкує Президент ювілей,
І свої трудові шістдесят —
Дискотека щастя для нього,
Заслужений, щирий цей танець.
У свої трудові шістдесят ґарант вже чимало
добився:

Відзнаки, крісла, портфелі, палаци.
І зірки — хай з естради, а не із небес —
Цілком слушно спустились сьогодні до нього.

Над всією Україною лунає «Хава Нагіла» —
Саме під неї Президент танцює свій танець.
Пісня ця відбивається в дзвонах Святого Юра,
Стукіт його каблуків звучить
на Потьомкінських сходах.

І чути його на вулицях й площах,
На провулках й майданах всієї країни.
Зачудовано дивляться на танець ґаранта
Галичина і Волинь, Київ і Крим,
Наддніпрянина, Слобожанщина і Причорномор'я,
Єднаючись в екстазі від президентського танцю.

Проте не дивиться на нього гордий Донбас —
У цього краю власний оркестр,

І світять йому не зірки — не з небес й не з
естради —
А домни печей, прожектори шахт Засядька
й Дзержинського,
І грають йому не арфи, а бурові установки,
Й не скрипки, а відбивні молотки.
Щодня і щоночі вони виконують
Величну симфонію тяжкої почесної праці.
І в їхньому подвизі — немає місця життю.

Люд Донбасу у касках, неначе на фронті,
Кує щодня і щоночі добробут Вітчизни:
Лежачи, шахтарі пробиваються в штольні,
В новий пласт вугілля — ніхто і ніколи не зможе
Поставить Донбас на коліна.
Тяжко гарує цей край — люди Донбасу
Із лицами чорними як в дні скорботи
Не мають й хвилини щоб глянути вгору.
І в їхньому подвизі — немає місця життю.

І над всією країною звучить переможне
«Хава Нагіла»,
Лиш над Донбасом не чути звуків веселих мелодій,
Що пірнають й миттєво же тонуть
В величній симфонії щоденної праці цього
пролетарського краю.

Порноробота

Хочу по-материнському обійняти порноакторів.
Хлопців,
В них-бо
Такий змучений вигляд в цьому кіні.
Треба якось втішити їх.
Тяжка в них робота.

В дівчат робота легша —
— тут, в основному, міміка.
І вокальні дані, звичайно:
Всілякі там стогони, крики...

В хлопців робота тяжча —
— трудитись, трудитись, трудитись.
За мімікою можна навіть не слідкувати,
Режисери не дуже пильнують за цим.

Зате член, наче поршень,
Повинен працювати постійно,
Рухатись ритмічно
Туди і сюди,
Туди і сюди,
Сюди і туди
[це те, про що ви подумали зараз].

Ви уявляєте, скільки калорій
Спаляють хлопці-порноактори?
І чому серед них немає повних людей?

[звісно, окрім кіна для глядачів зі специфічним
смаком до повних].

Ви розумієте, чому в них такий змучений вигляд?
І погляд
Занадто серйозний
Навіть як для такої роботи —
— зніматись у порно.

Треба якось втішити
Хлопців-порноакторів.
Може, створити профспілку?
І видавати їм молоко на роботі.

Відправляти на літо
На оздоровлення
В санаторій.

Ми ж відправляємо так
Депутатів Верховної Ради.

Чим вони кращі за хлопців-порноакторів?

Red Label

*Я пробачу тобі, що ти мораліст,
якщо ти будеш краще знатися на фізиці.*

Маркіз де Сад

Маленька красива дівчинка

Яке це щастя — мати сусідів,
Приємно знати,
Що поруч з тобою
Живуть живі люди.

Молода пара,
З маленькою красивою дівчинкою
В червоному платтячку вище колін,
Яке розвівається,
Коли дівчинка грається,
Чи просто пустує.

А коли здіймається вітер,
Який піднімає червоне платтячко вище колін
Ще вище
Можна навіть побачити
Те, чого бачити зовсім не слід.

Приємно бачити
Маленьку красиву дівчинку,
Маленьку красиву маленьку дівчинку,
Милу маленьку дівчинку
В червоному платтячку вище колін.

Ніколи не знав,
Що я згвалтую
Маленьку красиву дівчинку
В червоному платтячку вище колін.

Lady In Red

Трансвестит
 В червоному
 Платті
 Танцює під наркотою.
Екстезі зробило
 З нього героя,
 А з вокзалу –
 Гігантський танцпол.
Під музику 80-х
 Трансвестит
 Витанцьовує диско.
Краще,
 Ніж під ЛСД,
 Чи ще чимось для танцю.
Дороги
 На руках
 В трансвестита –
 Мрія кожного наріка.
І видно,
 Що він
 Здійснює
 Їх
 Регулярно.

Трансвестит
 В червоному

Платті
Танцює під наркотою.
Коридор
Його
Свідомості
Звужується,
Він
Падає
Прямо в грязюку.

Трансвестит
В червоному
Платті
Лежить на вокзалі.
Червоне плаття
Розірване,
З широкого розрізу
Видно
Поголені ноги
Майже жіночі,
І геніталії
Цілком чоловічі.

Трансвестит
В червоному
Платті
Лежить на вокзалі
В калюжі

Власної крові
І блювотиння.
Нової
Дози
Немає.
Трансвестита
В червоному
Платті
Ламає.

Трансвестит
В червоному
Платті
Лежить на вокзалі.
Трансвестит
В червоному
Платті
Страждає.

Зоя Космодем'янська

*«Зоя фашистская, адская Фанни Каплан,
Жанна Дыры, ускользнувшая в ведьмин капкан.
Пули Лолита и минного поля Манон,
Сколько убитых в космосе милом твоём?»
Алина Витухновская*

Завірюха. Зима. Ешафот.
Палає холодом погляд
Полковника Ріхтера.
Зоя боїться,
І трусить її
Не від холоду «русской зими»,
А від холоду погляду німця.

Рішучим як фюрер жестом,
Полковник Ріхтер
Зриває червону кофтинку
Із Зої.
Рвучко,
Як заклинання реінкаранції Шиви,
Полковник Ріхтер
Всаджує ніж в тіло Зої.

Сніг червоніє під Зоєю,
Як на Йордан.
Полковник Ріхтер
Ножем вирізає
Червону зірку на грудях у Зої.

Зоя кричить.

Перед очима полковника Ріхтера,
Перед холодним німецьким залізом
Безсилий запал комсомолки.

Крик Зої згасає — зі словами «мама-мама...»

Зоя вмирає,

Та й слова її ці

Розсипаються в прах

Перед блиском німецької сталі.

Áimu Mao

Мій батько моєму братові

«Якщо ця скотина колись і стане великою людиною,
То я до того не доживу,
Але напиши книгу
«Він був гімнюком і не мив після себе посуд» —
сказав одного чудового дня мій батько
моєму братові.

Уявляєте? Колись я стану великою людиною,
І про мене ніхто вже не скаже:
«Він виморив голодом мільйони селян»,
Як це кажуть зараз про Сталіна,
Батька всіх народів,
Вождя,
І просто Генералісімуса,
Двічі кавалера «Зірки Героя»
[Це якщо «Героя соціалістичної праці»
не рахувати]

Хоча комуністи скажуть,
Що то все була
Цілком природна посуха,
І,
Взагалі,
Такий час був тоді.

Ніхто не скаже: «він був Дияволом в плоті»,
Як це кажуть про Гітлера,
Райхсфюрера, райхсканцлера,

Рятівника нації,
Вождя,
Чиї груди
Прикрашав «Залізний Хрест».

Хоча друзі-нацисти заперечать мені:
«Він
Був Б-гом й мочив жидів,
І,
Взагалі,
Молодець був,
Хороша людина».

Й, тим більше,
Власний культ,
Як культ Наполеона в романтиків

[Про нагороди мовчу,
Що таке нагороди,
Порівняно
З власним культом],

В мене навряд чи вже буде.
Де ви знайдете романтиків зараз?

Лише скажуть про мене:
«Він був гімнюком і не мив після себе посуд».

Сонце над Пхеньяном

В Пхеньяні,
В місті сонця й надії
Мужніх північних корейців колони
Проходять радісним маршем.

Палають щастям — всі як один —
Обличчя мужніх корейців,
Наче транспаранти вони,
На яких написано віру
У Перемогу Кореї.

Тисячі мужніх північних корейців
Виструнчились колонами перед вождем,
Стискаючи калаші у рішучих руках
Й вслухаючись в слова вождя.

На Мавзолеї стоїть син,
Живий Дух Батька Кім Ір Сена Кім Чен Ір,
Гуркочуть його слова,
Наче танки
Народної армії КНДР,
Небо мовчить перед ними і ним.

Перед Мавзолеєм,
Перед Вождем їх і Батьком,
Мужніх північних корейців колони

Проходять радісним маршем.
І звуки тисячі полків
Зливаються
Потоком
В один-єдиний клич:
«Ми їбанем по Вашингтону наче грім,
Ми їбанем, товариш Кім Чен Ір!»

Евманазія

Руки дітей-даунів
Не пристосовані для мистецтва,
Ліплення з глини чи, навіть, зі снігу.
У них характерні, короткі пальці,
За якими можна впізнати діагноз.

Руки дітей-даунів не пристосовані
Навіть до мастурбації.
Уявляєте, як тяжко їм жити?
Не до мистецтва їм...

Дивіться!
Ось стоїть потворний сніговик,
Зліплений дітками-даунами.
Ця недолуга істота
Мало подібна
До персонажів з дитячих мультфільмів
Про Новий Рік.

Маленькі пальчики діток-даунів
Не змогли виліпити його досконалим,
Так само як не зміг досконалою
Створити людину Творець.

Принаймні діти-дауни,
У силу своєї хвороби,

Не наповнюють його існування
Зайвим сенсом.

Навіщо ж йому
Зайвий сенс його існування?
Все ж таки, потворний сніговик,
Зліплений дітками-даунами –
– це щаслива істота,
Позбавлена цього обману.

Зійде сонце,
І зробить потворного сніговика,
Зліпленого дітками-даунами,
Ще щасливішим:
Це сонячні промені зроблять йому евтаназію.

Смерть у Пекіні

Рішення з'їзду — в життя!
Максима

Рішення XII
Всекитайського з'їзду
Китайської комуністичної партії:
В одній сім'ї — одна дитина!

Не потрібна китайцям
Занадто велика кількість людей —
Занадто велика кількість людей
Заважає втіленню рішень
Китайської комуністичної партії.

Забагато маленьких китайців
Не заслужили
Червоний мандат на життя
За підписом товариша Гао Цян,
З портретом товариша Мао Цзедуна.

І кожен новонароджений
Бачить
Замість материнських грудей
Рішуче лице хунвейбіна,
І чує
Його мовчазне запитання:

«МАНДАТ?!»

Немає мандату — немає життя.

Навіщо життя без мандату?

І кожен китаєць,

Народжений поза законом,

Обов'язково відчує

Холодний укол евтаназії,

Як поцілунок товариша Мао.

За рішенням з'їзду

Китайської комуністичної партії

Цілодобово

Триває в Пекіні місія смерті —

— по пологових будинках Пекіну

Рішуче крокує

Посланець ЦК —

Червоний комісар — товариш Смерть.

Друзі про Вано
Крютера

Сяргей «Пістончык» Прылуцкі

Prada

Аленцы, з любоўю

Вечар па вызначэньні ня бывае сьветлым.
Ён то цягнецца гэкзамэтрам, то папсовым
куплетам.

З табой, каханая — не засумуеш, без цябе ж —
поўны макабр:
прыяжжаюць першы, другі, трэці... пяты, сёмы
сябар...
я думаю пра цябе, яны напаўняюць шклянкі...
І разумееш: гэты заплыў — да ранку.

Мы стаім на бальконе з Вано, я гляджу ў неба.
Пэўне там нехта ёсьць, але зь ім пра гэта ня трэба,
бо пра гэта наогул ня трэба казаць уголас.
На ягоным плячы я знаходжу твой цёмны волас.

І былі б мы жлабы, то наклалі б адзін адному.
Мы трындзім пра высокае. Потым у гастраноме

набываем ня помню ўжо што на апошнія пэсо.
Мы вяртаемся — ты ўжо сьпіш. Алькагольная месса
была ў самым зэніце, хаця яшчэ толькі сьвітала.
Я сказаў што кахаю цябе, ты таксама сказала,

памахала рукой і на працу пайшла. Мы бухалі
як багі, як апошнія дэгенераты і швалі.

Мы прапілі ўсю, што мелі ў кішэнях, суму,
але потым знайшлі ў сэрванце твае парфумы —
і сады зацъвілі ў засьмяглых чырвоных глотках:
я згадаў водар твой, але згадка была кароткай;

я згадаў бы і болей, але адмовіла цела.
І адно толькі сэрца — гудзела, гудзела, гудзела...

Арсеній Капеліст

Врятувати країну (Верлібр в трьох діях)

І. К. та мені

дія 1

коли відкинути всі бинти
перуки, пластирі і светри
то перед нами з'явишся ти
будинок із сірим повітрям спертим

твій фундамент ламкий із мультфільмів зробив
невідомий масон з невідомих армій
твій пульс — то як зграя дивних птахів
водночас цілий і фрагментарний

достовірно і певно не знає ніхто
твої пісні, ні хто ти, ні де ти
і що гріє тебе не серця тепло
а лиш вуглинка від сигарети

Друзі про Вано Крюгера

дія 2

зелена пахуча рідина
повільно обіймає пальці
розтікається поцілунком по щоці
Поля Верлена
корабель вже давно сп'янів
й керманич не приведе його ^{жоден}
до бажаних заморських гаваней
але поряд
маленька чорнява квітка
посміхається так зворушливо
розкриває свої пелюстки
ледь видний пилок
...
довгі брюссельські ночі
не сприяють збиранню меду
Поль Верлен витре кров із рук
й піде у ніч

дія 3

товариш Ґеноссе
впевнено йде повз церкву
й відбитки його сірих кроків
зринають у повітря, розсипаючись безліччю іскор
товариш Ґеноссе
чітко окреслений у темряві
з його профілю сипляться на сніг
важкі залізні спартанські монети й сталеві рейки
товариш Ґеноссе
тримає в кишенях руки
що тремтять від холоду власної крові
змерзлої лави сатанинських вугільних печей
товариш Ґеноссе
готує кадри для одноосібної революції
яка надійде неочікувано, мов осіннє листя
що тліє під пильним поглядом нашого товариша
товариш Ґеноссе
підійде до вирішальної стадії
наблизиться максимально до мети своєї ідеології
витре змерзлого носа й застрибне в найближчий
трамвай

Богдан-Олег Горобчук

Хлопчики для Крюгера

*«Молодий, легкий, смаглявий,
Гомінливий, ніби птах,
Він уважно взявся до справи
Із секатором в руках».*

М. Рильський,

7 червня 1955 р., Київ

*"Це хлопчики, що приручають змії.
Вони безстрашні, і вони співають.
Їх білі сорочки, неначе сніг
над свіжою могилою, літають.*

*Під чорним оксамитом їх штанців
горять коліна, зідрані в походах..."*

Наталка Білоцерківець

Поїзд мчить у далечінь, ритм вистукують колеса:
Під це можна танцювати в купейному коридорі, а
коли дуже впитися —

То й у плацкартному...

Хлопчики-футболісти повертаються з перемогою,
Вони усе-усе розкажуть мамам: як солодко було
падати і збивати колінки

Коли знаєш, що врешті переможеш

І навіть кров — це необхідна жертва богам землі,
що носить маленьких спортсменів

Що підкидає їх високо над собою, підштовхуючи
до перемоги

Радісні тренери впливаються і танцюють
із хлопчиками:
Чемпіонат закінчено, це час загальної радості,
час розслабухи і маленької безвідповідальності
Хлопчики готуються спати, задоволені, вони
бігають вагоном, роздягнуті
Вони не помічають того, хто спрагло спостерігає
за ними із верхньої полиці останнього
купейного відділення плацкарту

О, любі хлопчики, ви такі молоді, ви — переможці
Ваші швидкі, як на цей вкрай юний вік, тіла
розтинають темряву вагонів
Тренери натанцювалися і сплять — а ви,
непослухи, вертьки, дзиготливі —
Бігаєте, будите пасажирів, смієтесь

Ось що Зіґмунд Фрейд розумів під дитячою
сексуальністю — думає пасажир
Із верхньої полиці
Він схожий на чорного ворона — його нігті
фарбовані червоним лаком
Його погляди прошивають тіла хлопчиків на бігу,
чіпляючись за їх невинні душі
Збиваючи в кров колінка душ і злизуючи
кров на льоту

О, любі хлопчики, вам же не боляче?
Ви ж навіть не помічаєте цього принишклого
ворона —
А він — уважний спостерігач
Ваша бліда шкіра відлунює для нього
місячним світлом
Ваші дзвінки дитячі незламані голоси для нього —
ніби янгольські співи
І ваша перемога — це і його перемога
Він радіє разом із вами, він танцює
із вами подумки
І безкінечно продовжує спостерігати.

Ніч
Потяг не зупиняється
І навіть коли хлопчики засинають
Ворон продовжує згадувати, фантазувати,
Випиваючи перемогу до дна і перевертаючи
спорожнену чашу

Post Scriptum

1

2

Вано Крюгер — поет трансформер

Постконцептуаліст, слемер, людина з борідкою та вусами Араміса, вічний спудей-могилянець, активний міфотворець і не менш активний розвінчувач міфів, жижекоподібний мічурінець, що плекає та щеплює кантіанський садизм і садистське кантознавство, натхненний співець, за власним визначенням, «некрокомунізму» (символів і пам'ятників комуністичної здохлятини), учасник гарячих дискусій, який, мов вірус, проникає в голову опонента і говорить його голосом, — ось такий досить «сивий» послужний список юного Вано Крюгера, який зараз сидить навпроти мене і грає в нашому колі приятелів преферанс.

Хто ж такий Вано Крюгер і чого він хоче? Спершу, ніж давати відповідь, мушу з'ясувати модальність цього запитання. Найменше йдеться про молодого філософа Івана Коломійця, який виступає під псевдо Вано Крюгер. Зі свого власного досвіду пропоную розуміти Вано Крюгера як ідейний трансформер — дискретне явище, що безперервно позбавляється сталих субстантивних форм значення та набуває нових задля їх подальшої утилізації. Ця креативна серійність поета (сподіваюся, Крюгер не

образиться за мене за це слівце «поет»?), якою він формує свою віртуальну, сказати б — «квантову», художню ідентичність, в українській літературі є досить новою.

Якщо попередні подібні практики в українській літературі, зокрема Семенка чи в подальшому БУ-БА-БУ, послуговуючись іронією, грою, інтертекстуальними прийомами, все ж таки зберігали своє творче обличчя, іншими словами підживлювали свою пізнаваність чи іманентність загалом, то репрезентація Вано Крюгера йди ще далі: вона передбачає самозречення: подолання попередньої, колишньої. Все як у природі — народження і смерть. Це вже не лише гра з текстом, окремими його частинами чи таке ж текстоцентричне за духом загравання з чужими стилями й історичними епохами (на сьогодні вже набридле постмодерне дідуганство), — це інтенсифіковані пере-загравання з самим собою, в процесі яких власне «я» та «єго» повністю підлаштовуються-уніфікуються під нову роль.

Подібне можна проілюструвати на прикладі Альфреда Жаррі, який після прем'єри «Короля Убю» в Парижі 1896 року почав імітувати свого головного персонажа — батечка Убю. Поет Вано Крюгер також перебуває у безперервних пошуках власних батечок убю, щоб їх убивати одне за одним, і тому

він, ніби обкурений бітник, приречений на постійну дорогу, а значить і на не менш постійне невідоме.

Через це способи окреслення Вано Крюґера (хто ж такий) і його творчої (-их) стратегії (-ій) чи ідеологеми (чого він хоче) повинні передбачати безперервність, нескінченність пояснень, а відтак і перепояснень. Іншими словами, невідомо який виверт отримає подальший розвиток явища Вано Крюґер — чи це буде паразитування на ідеології Грін-пісу, якогось глобального дискурсу чи вірусне проникнення в етноміфологію гуцулів або ескімосів, чи в науку про членистоногих.

Якщо сучасні художники у вигляді «творчого» матеріалу вже давно використовують лайно тварин, вирізки з гламурних журналів, скло, пластик, тканину, шкіру (не лише фарби), а скульптори — відходи харчової, легкої, машинобудівної промисловості чи будівельний мотлох (не лише глину), то поет Крюґер також має свій велетенський смітник — уявний материк із життя «былых времен», особливо їх цінностей, символів, ідеологем (не лише душі прекрасної пориви).

Гадаю, що Вано Крюґер лише усміхатиметься, коли в руках рядового любителя-шанувальника національної культури й духовності (чи інших сутнос-

тей спіритуалістичного походження) його поетична збірка виглядатиме путівником по невдачах чи вадах сучасної молоді поезії. Я вже навіть уявляю, як обурена спільнота «Просвіти», РУХу та інших подібних традиційних агентів культури одноголосно кричить до нього: «Крюґер, ти, ліберальний вилупку, яке ти маєш моральне право писати в Україні вірші про Лаврентія Берію, ката Українського Народу, особливо в той час, коли нашої Державі загрожують москалі, зростання бідності й нерівності, свинячий грип та інші аномалії сучасного світу?»

На правах реклами можу сказати одне. Якщо сьогодні набули популярності плаття-трансформери, будинки-трансформери, коляски-трансформери, телефони-трансформери, меблі-трансформери, то Вано Крюґер – це перший український поет-трансформер, який надходить до експлуатації. В нього є чимало про важливе і неважливе: про любов і політику, про роботу і втому (сумний вірш «Порноробота»), про історію й еротичність жіночого тіла, про смерть і нове життя, про Бога і бездуховність, про китайську комуністичну партію та українських письменників. Він універсальний, однаково зручний для мегаполіса і маленького міста, для читання в бібліотеці і в ліжку, на природі чи на заводі.

Про що він зараз думає, замислено дивлячись у свої карти і попихуючи чорною люлькою? Може, він хоче потрапити в мою голову і зробити з мене Дзержинського — відростити без моєї волі на моєму обличчі борідку і вуса залізного Фелікса чи, може, прагне зробити з мене ультраправого, щоб я бігав нічними вулицями зі смолоскипом і кричав до сонних вікон «слава нації!». Цього я не можу знати, єдине, що знаю напевно, Крюгер — багатофункціональний.

А поки я ходжу «6 пік» і чекаю його слова.

Анатолій Дністровий

Ніжна посмішка Берії

Вано Крюґер як дзеркало української революції.....	3
ЛІНЧУВАТИ АВТОРА.....	7

Короткий курс історії ВКТК(Д)

Ранок Залізного Фелікса	15
Радован Караджич дивиться крізь приціл на Сараєво	17
Альтернативна Історія Центрально-Східної Європи.....	19
Бокс ЦКБ	23

Парад Перемоги

Ніжна Посмішка Берії.....	27
Махатма Ленін	30
Сталін.....	32
Медитація тибетського лами.....	35

Метелики над Квітами

Фухі	41
Колекціонерка Марґо	43
Нічний метелику Житомирської траси... ..	45
Поль Верлен — Артюрові Рембо /записки із Західного фронту/	47

Вірші Мертвих

Квіти смерті	51
Лежу	52
Цигарковий дим	53
Груди	55
М.П.....	56
Вмирати красиво	58
Happy New Year!	59
Нова раса.....	60
Побачення молодого кюре.....	62
Люцифер	64
Прокажений.....	66
Посеред купалень-могил Царя Лісового	67

Невідомий Львів

Тріумф Віри – Собор-1946.	
Комсомолка Мадонна і отець Гавриїл Костельник.....	71
Тріумф Готики – Нічне Місто.	
Крюгер і дівчинка з ведмедиком.....	74

Досвід і його Автоанатографії

Планувати власний день народження	81
Лікар Час.....	83
ReSTNФ.....	85

Щоденник Шиви

Шизофренія Шиви	89
Творець.....	91
Весна, коти.....	93
Дивні речі /інтродакшн до «Generation «П»/	94
«Мені приємно думати, що підпис дівчини...»	96
Зранку	97
Видужуй, рідний!	99
Дарт Вейдер.....	100
Полювання на єдинорога.....	102
Зловіщення	104
Мій шедевр	106

Зіркорозп'яття

Кохання під час інфаркту міокарда	
на фоні зірки, що сходить.....	111
Князь.....	113
Хрест із радіоактивної рамки.....	114
Зіркорозп'яття	116

Емпірія

Оголена//не спускається сходами	
[розірваний вірш].....	119
Шануй сколопендри харизму.....	121

Мій перший червоний прапор.....	122
День Народження Буржуя.....	124
Порноробота	126

Red Label

Маленька красива дівчинка.....	131
Lady In Red.....	132
Зоя Космодем'янська.....	135

Діти Мао

Мій батько моєму братові.....	139
Сонце над Пхеньяном.....	141
Евтаназія	143
Смерть у Пекіні	145

Друзі про Вано Крюгера

Prada	149
Врятувати країну (верлібр в трьох діях).....	151
Хлопчики для Крюгера.....	154

Post Scriptum

Вано Крюгер – поет-трансформер	159
--------------------------------------	-----

Крюгер, Вано

К 85 Ніжна посмішка Берії. Поезії. – Київ:

Видавництво Сергія Пантюка, 2010. – 168 с.

Я не побоюся назвати тексти Крю «Роботою над помилками». Але якщо вам може здатися, що йдеться про якісь шкільні метафори, то ви сильно помиляєтеся. Поезія Крю – це робота над помилками Всевишнього, якого сам поет, до слова, називає «Б-гом», навмисне випускаючи одну літеру, ніби в лайливому слові на сторінках цнотливої книги. Самі посудіть, чим іще, як не господньою «помилкою», можна назвати персонажів його текстів: чуваків, що гвалтують маленьких дівчат, порноакторів, людей, які полюбляють содомію, шльондр, дітей-даунів, трансвеститів у червоних сукнях. Навколо них стаються ядерні вибухи, хтось виносить на Голгофу свій хрест із радіоактивного металу, хтось планує свій день народження, ніби похорон, хтось мастурбує на порно-журнали, а згори з усього цього преться Люцифер, що, на думку автора, є таким собі екстремалом, який стрибає із небес на банджі, аби знову й знову в них повертатися.

Сашко УШКАЛОВ

ISBN 978-617-564-004-3

УДК 821.161.2

ББК 34 УКР6.5

Літературно-художнє видання

Вано Крюгер

НІЖНА ПОСМІШКА БЕРІЇ

Поезії

Редактор – Сергій Пантюк

Технічний редактор – Тетяна Мельникова

Коректор – Філь Франчук

Свідоцтво про внесення до державного реєстру видавців
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №1454 від 05.08.2003 р.

Підписано до друку 15.09.2010 р. Формат 84х108 1/32.
Папір офсетний. Друк офсетний. Наклад 500 прим.
Зам. №

В

А Н

О

К

Р

Ю

Г

Е

Р

Вічний студент Києво-Могилянської академії, невизначених курсу і спеціальності. Естет і абсентеє. Некрокомуніст.

Друкувався на порталах «Сумно?», «Рожевий Слоник», «Захід-Схід», «Буквоїд», «Інша література», в газетах та часописах «Post-Post», «Бійцівський Клуб», «Просто неба», «Четвер», «І», «Критика», в альманахах та антологіях «Homo mortalis - человек смертный», «Спалах», «Аморалка», «Березневі коти» та інших.

Учасник багатьох літературних фестивалів, серед яких «Сліва-фест», «Нова абетка», «Країна мрій», «Київська барикада», «День незалежності з Махном», «Київські лаври», «Fort:Miсia», «Потяг до Яремче», «Березневі коти», «Гоголівка», «Гоголь Fest», «Ноосфера», «U.ROK», «Трипільське коло», «Захід», «СУП», Міжнародний літературний фестиваль у Львові та інші. Через погану поведінку одного разу вигнали зі сцени. Через романтичні і декадентські мотиви в творчості давонили невідомі і погрожували. Під час визволення Львова підняв червоний прапор над кривкою.

"Ніхто не в стані відібрати у митця право згущувати фарби. Так, за перенасиченими первинними ознаками статі (поп-артом) рефлексіями йде боротьба заміниці з істинним. Лише відомо, що перемога справжнього — шлях майже безкінечний. За першим рогом лише відкривається істинна довжина цього шляху. Як і після прочитання якихось там бітників."

Володимир Цибулько

